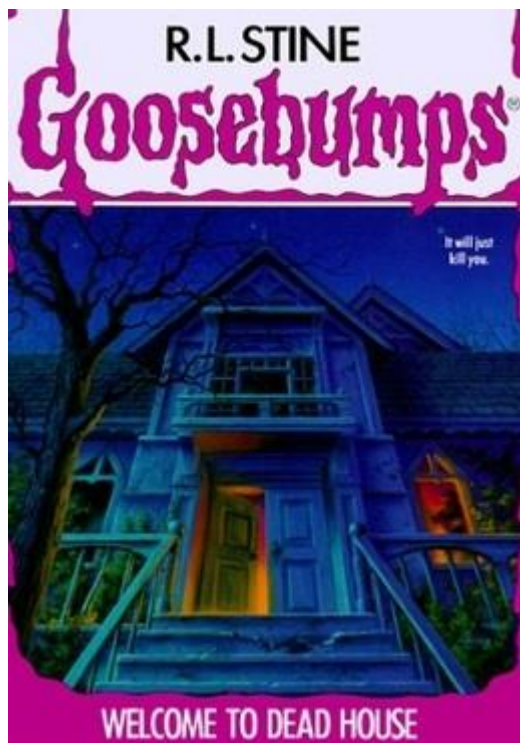

РОБЕРТ Л. СТАЙН

МУРАШКИ ПО ШКІРІ

ЦЕ ПРОСТО ВБ'Є ВАС

**Автор перекладу Дмитро Нікіфорук
Телеграм @Nikiforuk**

ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО БУДИНКУ МЕРЦІВ

1

Джош та я одразу зненавиділи наш новий будинок.

Звісно, він був величезний. Якщо порівнювати зі старим, то цей будинок мав вигляд справжнього мастку. Височенний, повністю із червоної цегли, з похилим чорним дахом та рядами вікон, обрамлених чорними віконницями.

«Якось дуже похмуро», подумалось мені, коли я розглядала його з вулиці. Будинок цілковито вкривала темрява, ніби він хотів сховатись в тіні старих вузлуватих дерев що схилялися над ним.

На дворі була лише середина липня, але мертво-жовте листя вже вкрило ковдрою все подвір'я перед будинком. Воно шаруділо та тріщало під нашими кросівками, коли ми підіймалися вгору гравійною доріжкою. Високі бур'яни пробивались через «мертву» ковдру скрізь де могли. Стара клумба, що була біля ганку, геть загубилась під густими заростями бур'янів.

«Стрёмний будинок» нещасливо зауважила я.

Думаю що Джош думав про те саме. Дивлячись на старий будинок, ми обидва тихо простогнали.

Містер Доуз, привітний молодий чоловік з місцевої ріелторської компанії, зупинився поруч з парадним входом й обернувся.

- Все в порядку? - поцікавився він, дивлячись на Джоша, а потім перевівши погляд на мене, примружуючи свої блакитні очі.

- Джош та Аманда не в захваті від переїзду у нове місце, - пояснив тато, заправляючи сорочку. Тато мав трохи зайвої ваги, тому здавалося що його одяг завжди хоче вирватись з під паску на штанях.

- Дітям завжди важко даються подібні речі, - додала мама, усміхаючись містеру Доузу.

Запхавши руку в кишені своїх джинсів, вона підіймалась до вхідних дверей. - Ну ви знаєте як воно буває. Залишити усіх своїх друзів, переїхати у незвичне чи дивне місце.

- Дивне – це ти влучно підмітила, - сказав Джош, трясучи головою. - Цей будинок огидний. Містер Доуз засміявся.

- Він далеко не першої свіжості, тут ти правий, - сказав він, поплескавши Джоша по плечу.

- Та то треба прикласти трохи зусиль і привести його до ладу, Джош. - промовив Тато посміхаючись містеру Доузу. - Останній час у ньому ніхто не жив, тому він поки й виглядає трохи непривітно. Але ми це зможемо виправити.

- Ти тільки поглянь який він величезний! - додала мама, розчісуючи своє пряме чорне волосся і всміхаючись до Джона. - Впевнена що у нас буде достатньо місця для кімнати відпочинку, а можливо навіть для окремої ігрової кімнати. Амандо, як тобі така ідея?

Я лишень байдуже знизала плечима. Холодний вітер змусив мене здригнутися. Взагалі то був чудовий та спекотній літній день. Проте чим ближче ми підходили до будинку, тим більший холод я відчувала.

Скоріш за все це через ті високі старі дерева.

Вдягнута я була по-літньому. На мені були білі шорти та блакитна футболка без рукавів. У машині в цьому було жарко. Проте зараз я відчувала що дуже змерзла. Можливо у будинку

буде тепліше, подумала я.

- Скільки років вашим діткам? - спитав містер Доуз у мами, піднімаючись на ганок.

- Аманді дванадцять, - відповіла вона. - А Джошу виповнилося одинадцять в минулому місяці.

- Вони дуже схожі - підмітив містер Доуз.

Я не могла вирішити, це комплімент чи ні. Проте містер Доуз мав рацію. Ми з Джошем обидва високі та худорляві, у нас кручене каштанове волосся як у тата, та темно-карі очі. Всі чомусь кажуть що у нас «дуже серйозні» обличчя.

- Я хочу додому! - сказав Джош трохи скигльавим голосом. - Я ненавиджу це місце!

Мій брат найбільш нетерпляча дитина у світі. Якщо він щось собі надумує, то інакше і не може бути. На мою думку, він трохи розбещений. Коли б він не починав здійсмати галас про щось, він завжди досягав свого.

Може ми були схожими зовні, але всередині ми зовсім різні. Я набагато терплячіша за Джоша. Набагато розумніша. Скоріш за все, тому що я старша, та напевне тому, що я дівчинка.

Був лиш один випадок, коли Джош не отримав те що хотів. Ми все ж таки переїжджали у цей будинок. Суперечки були безсилями. Тим паче будинок дістався нам абсолютно безплатно. Двоюридний дядько тата, чоловік про якого ми взагалі нічого не чули, помер та залишив будинок татові у спадок.

Ніколи не забуду вираз татового обличчя, коли той отримав листа від адвоката. Він голосно і захопливо щось вигукнув і почав танцювати по всій вітальні. Ми з Джошем подумали що він має щось перевернути, розбити чи щось таке.

- Мій дядько Чарльз залишив нам у спадок свій будинок. - пояснив тато, знову й знову перечитуючи листа. - Він знаходиться у містечку під назвою Дарк Фолз.

- Га? - Ми з Джошем простогнали. - А де цей Дарк Фолз?

Тато раптом здригнувся.

- Я щось не пригадую що б у тебе був якийсь дядько Чарльз. - сказала мама, підійшовши ззаду, щоб прочитати листа, заглядаючи через татову спину.

- Я також не пригадую! - зізнався тато. - Але напевно він був дуже класним хлопаком!

Отакої! За описом, цей будинок просто неймовірний! - він повернувся до мами, взяв її за руки, і вони почали кружляти від щастя, виписуючи кола по всій вітальні.

Тато був дуже схвильований і піднесений. Він давно уже шукав привід звільнитися з нудної роботи в офісі, та присвятити всього себе мрії про письменницьку кар'єру. Цей будинок (тим паче абсолютно на халяву) був саме тим приводом, якого він чекав увесь цей час.

І ось, тиждень по тому, ми вже тут. У містечку Дарк Фолз, яке за чотири години їзди від нашого старого дому. Ми приїхали що б уперше оглянути нашу нову домівку. Нас не приваблювала ідея заходити всередину, тому Джош намагався затягнути тата назад у машину.

- Джош, перестань тягнути мене, - роздратовано сказав тато, намагаючись вивільнити руку з його хватки.

Тато безпорадно глянув на містера Доуза. Було помітно, що йому ніяково від поведінки Джоша. Я вирішила, що можливо зможу допомогти.

- Ходімо, Джош - шепнула я тихо, беручи Джоша за плече. - Ми обіцяли хоча б дати шанс цьому Дарк Фолзу, пам'ятаєш?

- Я вже дав йому шанс. І він закінчився, - продовжував скиглити Джош, не відпускаючи татову руку. - Цей будинок старий і потворний. Я ненавиджу його!

- Ти ще навіть не зайшов у будинок, - сердито мовив тато.

- Дійсно. Давайте вже заїдемо всередину. - закличним тоном промовив містер Доуз, дивлячись на Джоша.

- Розмірялись. Я лишаюсь тут, - відрізав Джош.

Деколи він буває ну дуже впертим. Я почувала себе такою ж нещасною як і Джош, коли дивилась на цей старий похмурий будинок. Проте, я б ніколи не стала поводитись так, як Джош зараз.

- Джош, невже ти не хочеш обрати свою власну кімнату? - запитала мама.

- Ні, - ображено пробурмотів Джош.

Ми підвели погляд на другий поверх. Там було два великих вікна, розташованих поруч. Вони виглядали, як два величезних темних ока, що спостерігали за нами.

- Як довго ви жили у вашому старому будинку? - запитав тата містер Доуз.

На декілька секунд тато йому довелося замислився, певно підраховуючи.

- Приблизно чотирнадцять років, - відповів він. - Діти прожили у ньому все життя, від самих пелюшок.

- Переїзд це завжди важко. - співчутливо погодився містер Доуз, переводячи погляд на мене.

- Знаєш, Амандо, я сам переїхав у Дарк Фолз, лише кілька місяців тому. Спочатку мені теж тут дуже не подобалось. Проте зараз, я вже і не думаю над тим щоб жити деінде. - він підморгнув мені. Коли він усміхався, нього на щоці з'являлася симпатична ямочка.

- Ходімо всередину. Там доволі симпатично і мило. Я думаю це місце тебе приємно здивує. Всі, за винятком Джоша, пройшли за містером Доузом.

- У цьому кварталі хоч є інші діти? - з викликом запитав Джош. Це прозвучало більш схоже на глузування, ніж на запитання. Ніби він уже знав відповідь.

Містер Доуз ствердно кивну.

- Тут є школа неподалік. Всього у двох кварталах звідси, - промовив він показуючи в гору по вулиці.

- Бачиш? - швидко втрутилась у розмову мама. - Школа зовсім поруч. Більше ніяких довгих поїздок на автобусі кожного ранку.

- Я любив ці поїздки! - незадоволено відповів Джош.

Він зробив свій вибір. Він не дасть батькам і секунди на перепочинок від свого канючення, не дивлячись на те що, ми обидва пообіцяли бути відкритими до переїзду.

Не знаю чого саме хотів досягти Джош подібними діями. Я маю на увазі що, у батьків і без нього вистачало турбот. Наприклад, тато ще навіть не знайшов покупця на наш старий будинок. Тому ніхто з батьків не брав би до уваги скиглення Джоша.

Мені також не подобалась ідея з переїздом. Проте я розуміла, те що нам дістався такий великий будинок безплатно, це було великою вдачею для нас. У нашому старому маленькому будинку, нам усім було затісно.

Та і беручи до уваги те, що тато збирався продати старий будинок, то хвилюватися за гроші нам би теж не довелося ще дуже довго.

Джош має дати хоча б ще один шанс.

Раптом, з нашої машини, що стояла на під'їзді біля дороги, донісся звук дзвяккання, завивання, та піднявся галас. Це був Петі.

Петі - наш пес. Білий, кучерявий тер'єр, милий ніби іграшковий, і дуже добре вихований та навіть трохи дресований. Він далеко не вперше залишався в машині, і до цього був абсолютно не проти. Але тепер він ніби оскаженів. Він гавкав аж захилинаючись, дряпав по вікну машини, відчайдушно намагаючись вибратися.

- Тихо, Петі! Циць! - скомандувала я. Зазвичай він слухався мене.

Але не цього разу.

- Я його зараз випущу! - заявив Джош, і попрямував доріжкою до автомобіля.

- Ні, чекай, - окликнув його Тато.

Проте я не думаю що Джош зміг би почути ці слова, через той гвалт який здійняв Петі.

- Нічого страшного, якщо ви пустите песика, - запропонував містер Доуз. - Це буде і його дім теж, тож хай іде з нами.

Через кілька секунд, Петі вже мчав галявиною, розкидаючи жовте листя та схвильовано пищав підбігаючи до нас. Він стрибав до нас усіх так радісно і щиро, ніби не бачив нас декілька тижнів. Та потім, на загальне здивування усіх нас, почав грізно гарчати та гавкати на містера Доуза.

- Петі, фу! Заспокойся! - гримнула на нього мама.

- Він ніколи раніше так не робив. - сказав тато вибачаючись. - Справді, зазвичай він слухняний та дружній песик.

- Певно він почув якийсь особливий запах від мене. Іншого песика, можливо. - додав містер Доуз, послаблюючи краватку і підозріло поглядаючи на Петі, який продовжував гарчати. Нарешті Джошу вдалося схопити Петі посередині та відтягнути його трохи далі від містера Доуза.

- Припини, Петі, - Джош намагався сам звучати як пес, промовляючи до нього. Він тримав песика так близько до обличчя, що здавалося вони ось-ось будуть торкатися носами. - Містер Доуз наш друг.

Петі ще трохи поскавучав та врешті лизнув Джоша в обличчя. Згодом Джош опустил його на землю. Він поглянув спочатку на містера Доуза, потім на мене, і врешті решт почав знайомитись з подвір'ям, слідуєчи за покликом свого носа.

- Тож давайте нарешті пройдемо до будинку, - закликав містер Доуз, пригладжуючи рукою своє світле волосся. Він відімкнув вхідні двері й штовхнув їх.

Містер Доуз притримав двері відкритими для нас. Я зайшла у будинок слідом за батьками.

- Краще залишуся тут з Петі, - мовив Джош, стоячи на тротуарі.

Тато хотів був спочатку запротестувати, проте потім передумав.

- Добре, роби як знаєш, - сказав він важко видихнувши й похитавши головою. - Я вже не хочу сперечатися з тобою. Не заходь. Можеш взагалі й жити зовні, якщо так хочеш.

Його голос звучав дуже роздратованим.

- Я просто хочу залишитись тут з Петі, - повторив Джош, спостерігаючи за тим як ніс собаки заривався в ковдру з мертвого листя які встеляли клумбу.

Містер Доуз пройшов за нами по коридору, ласкаво причинивши двері за собою, кинувши на Джоша останній погляд.

- З ним усе буде в порядку. - м'яко промовив він, посміхаючись до мами.

- Він іноді буває страшенно впертий, - мовила мама ніби вибачаючись. Вона зазирнула до вітальні.

- Перепрошую також за нашого песика. Не знаю що у нього вселилось.

- Не переймайтесь. Що ж, почнімо з вітальні. - промовив містер Доуз вказуючи рукою. - Я думаю ви будете приємно здивовані тим наскільки вона простора. Звичайно, що тут треба ще буде докласти господарської руки.

Він провів нам екскурсію по кожній кімнаті будинку. Я почала потрохи захоплюватись. Будинок справді виглядав солідно. Тут було дуже багато кімнат, гардеробних та купа місця. Моя кімната була просто величезна. В ній була окрема ванна кімната, старовинне вікно, поруч з яким стояло крісло, в яке можна було сідати й спостерігати за усім що відбувається на вулиці.

Хотіла б я що б Джош пішов з нами. Якби він тільки побачив, як круто виглядає будинок

всередині, це мало б одразу підняти йому настрій.

Я не могла повірити наскільки ж багато тут кімнат. Навіть горище було заставлене старими меблями та стосами таємничих на вигляд картонних коробок, в які дуже кортіло зазирнути. Певно ми пробули всередині принаймні пів години. Я навіть перестала стежити за часом. Я гадаю що нас трьох ця екскурсія дуже захопила.

- Що ж, думаю що показав вам усе що міг. - сказав містер Доуз поглядаючи на свій годинник. Він підвів нас до вхідних дверей.

- Заждіть, хочу ще раз глянути на свою кімнату, - крикнула я збудженим голосом. Я помчала ввєрх сходами, перескакуючи дві сходинки за один раз. - Спускаєсь за секунду.

- Поквапєся, дорогенька. Я впевнена що у містера Доуза є ще й інші справи, - прокричала мама до мене.

Я піднялась на другий поверх та помчала коридором прямісінько до своєї кімнати.

- ВАУ!! - промовила я голосно, так що звуки луною відбилися від стін майже пустої кімнати. Вона була така велика. Мені дуже подобався те що вікно ніби виступало вперед з фасаду будинку, і там було місце де сидіти. Я підійшла до нього і визирнула назовні. У прогалинах між деревами я змогла побачити нашу машину, що стояла на під'їзді, а також будинок навпроти, що дуже нагадував цей.

Я вже придумала поставити своє ліжко навпроти стіни з вікном. Навіть мій комп'ютерний стіл поміститься сюди. Тепер у мене буде власна кімната з комп'ютером!

Я ще раз заглянула до гардеробної. Довга кімната зі світлом у стелі, та пустими полицями біля задньої стіни.

Я саме оглядала двері, прикидаючи, які саме зі своїх постерів я поклею сюди, і раптом побачила хлопчика.

Він з'явився у дверній проїмі буквально на секунду. Потім обернувся і ніби розчинився у коридорі.

- Джош... - злякано протягнула я. - Гей, іди сюди!

Трохи відійшовши від шоку, я усвідомила що це не міг бути мій брат.

По перше, в нього було світле волосся!!

- Гей!! - закричала я та побігла навздогін, та зупинилась поруч з дверима у свою кімнату, роззираючись в обидва боки. - Хто це тут?!

Проте в довгому коридорі зовсім нікого не було. Всі інші двері також були зачинені.

- Оце так, Аманда! - промовила я голосно.

Що я тільки що могла побачити?

Батьки вже гукали мене з низу. Я ще раз оглянула темний коридор, та поспішила спуститися до них.

- Гей, містер Доуз - почала запитувати я коли збігала вниз по сходах. - Це будинок типу з якимись привидами як у фільмах?

Він засміявся. Це чомусь видалося йому дуже смішним.

- Ні. Вибач, - сказав він, дивлячись на мене своїми примруженими блакитними очима.

- Ніяких привидів в комплекті не йде. Багацько старих будинків довкола виглядають ніби вони з потойбічної сторони. Та я боюсь що цей будинок не один з них.

- Здається я дещо бачила. - сказала я почувуючись трохи по дурному.

- Напевно це була просто тінь. - промовила мама. - Через усі ці дерева здається що будинок дуже темний та похмурий.

- Чому б тобі не піти надвір та не розповісти Джошу про будинок?- запропонував тато, знову запроваляючи свою сорочку. - Нам з твоєю мамою треба ще залагодити з містером Доузом деякі справи.

- Так, мій лорд. - відповіла я злегка поклонившись, й побігла розповідати Джошу про те що він пропустив.

- Агов, Джош, - покликала я, оглядаючи подвір'я. - Джош?

Моє серце завмерло.

Джош та Петі просто зникли.

-Джош! Джош!

Спочатку я гукала Джоша. Потім кликала Петі. Проте від них і духу не лишилось.

Я побігла до під'їзної доріжки та почала зазирати у вікна машини, проте їх і там не було.

Батьки все ще розмовляли з містером Доузом. Я озиралася по вулиці в обидва боки, проте їх ніде не було видно.

-Джош! Агов, Джош!

Нарешті, батьки, певно почувши мої крики, поспіхом вийшли з вхідних дверей. Вони мали стривожений вигляд.

- Я ніде не можу знайти Джоша та Петі. – прокричала я їм з вулиці.

- Можливо вони на задньому подвір'ї – відповів тато, стоячи на ганку.

Я одразу побігла через «мертве» листя, розкидаючи його ногами, до заднього двору. На вулиці було сонячно, проте як тільки я забігла за будинок, я знову опинилася у напівтемряві. Мені знову стало прохолодно та незатишно.

-Агов, Джош! Джош, куди ви всі поділись?

Чому я почувала себе наляканою? Для Джоша це було звичною справою, піти просто так. Він робив так постійно.

Я дуже швидко пробігла вздовж усього будинку. Високі дерева росли з усього боку, не даючи сонячним променям пробитися сюди.

Заднє подвір'я було набагато більше ніж я очікувала. Це був довгий прямокутник, який спускався до дерев'яного паркану позаду. Так само як і на передньому дворі, землю тут встилав товстий шар пожовклого листя, через який пробивався бур'ян. Кам'яна годівничка перекинулася на бік. За нею виднілася стіна гаража, теж із темної цегли. Вона повністю пасувала до будинку.

-Джош!

Він не відповідав. Я зупинилася та почала шукати на землі відбитки ніг, які він би мав залишити на листяному килимі.

- Як успіхи? – хекаючи спитав тато, підходячи до мене.

- Нема жодного сліду, – мовила я, здивувавшись наскільки стурбовано звучить мій голос.

- Перевіряла у машині? – у його голосі звучало більше роздратування ніж переживання.

- Звісно. Це перше місце яке я перевірила, – я окинула оком заднє подвір'я ще раз. – Не вірю що Джош міг просто так кудись піти без дозволу.

- А я якраз охоче вірю, – сказав Тато закачуючи очі. – Не забувай, як поводить твій брат, коли не отримує того що хоче. Певно він хоче що б ми усі подумали що він втік з дому, - нахмурився тато.

- То де він подівся? – спитала у нас мама коли ми повернулися до передніх дверей.

Ми з батьком синхронно знизали плечима.

- Можливо він з кимось познайомився та пішов кудись, – висунув припущення тато.

Він підійняв руку та почав чухати своє кучеряве коричневе волосся. Було помітно, що він теж уже почав хвилюватися.

- Ми його знайдемо, - заявила мама дивлячись на вулицю. – Він тут нікого не знає. Певно він просто заблукав коли бродив довкола.

Містер Доуз тим часом зачинив вхідні двері та поклав ключі до кишені.

- Він не міг зайти кудись далеко, – запевнив він, заспокійливо всміхаючись до мами. –

Пропоную проїхатись по району. Впевнений що ми його знайдемо.

Мама втомлено похитала головою, та поглянула на тата.

- Я приб'ю його. – тихо пробурмотіла вона.

Тато поплескав її по плечах.

Містер Доуз відкрив багажник своєї маленької Хонди, зняв свій темний піджак та поклав його у середину. Звідти він дістав широченний чорний ковбойський капелюх і вдягнув його на голову.

- Крутий капелюх, – оцінив тато, сідаючи на пасажирське сидіння.

- Гарно захищає від сонця, - відповів містер Доуз сівши в машину за кермо та гучно гепнувши дверима.

Ми з мамою усілися позаду. Кинувши погляд на маму, я побачила що вона теж хвилюється так само як і я.

Ми їздили по району у повній тиші. Кожен з нас чотирьох вдивлявся через вікна машини.

Будинки які ми проїжджали виглядали доволі старими. Більшість з них були навіть більшими за наш. Але вони були у кращому стані за наш, гарно пофарбованими та з охайно підстриженими газонами.

Я не побачила жодної людини в будинках чи на подвір'ї. Взагалі ні одної живої душі на вулицях.

Це напевно дуже тихий район подумала я. Та дуже тінистий. Здавалося що всі будинки були оточені високими деревами. Усі передні подвір'я втопали в темряві. Дорога була єдиним сповненим сонця місцем, яка була як вузька золота стрічка що пролягала поміж темних ділянок з обох боків.

Ось певно чому, у назві міста є слово «Дарк».

- Та де ж цей спадкоємець мого роду? – спитав тато, вдивляючись у лобове скло.

- Я його прибр'ю. Я дійсно його прибр'ю, – знов почала бурмотіти мама. Я вперше чула що б вона щось подібне казала в адресу Джоша.

Ми проїхались по району двічі. Жодного сліду.

Містер Доуз запропонував об'їхати ще кілька кварталів, на що тато одразу погодився.

- Сподіваюсь що я теж не заблукаю. Я тут теж новенький, – промовив містер Доуз повертаючи за рогом.

- Гляньте, ось школа, – сказав він, вказуючи рукою на високу будівлю із червоної цегли.

Вона виглядала старомодно. З білими колонами по обидва боки від подвійних дверей. – Звісно що зараз вона зачинена. – додав наш водій.

Мої очі одразу уважно обшукали ігровий майданчик що був за школою. Він був порожній.

Взагалі жодної душі.

- Хіба міг Джош зайти так далеко? – спитала мама. Її голос звучав трохи вище і напруженіше ніж зазвичай.

- Джош взагалі не ходить, – мовив тато знову закачуючи очі. – Він просто таки носить чи літає кругом.

- Ми його неодмінно знайдемо, – впевнено сказав містер Доуз, постукуючи пальцями по керму.

Ми звернули у ще один район занурений у тінь.

На вуличному знаку було написано «Вулиця Могильна». Тож, як і слідувало очікувати від такої назви, перед нами розпростерся величезний цвинтар. Гранітні надгробки розляглися вздовж пагорба, який спускався вниз, а потім знову підіймався на велику рівну ділянку, на якій також були ряди пам'ятних плит та пам'ятників.

На цвинтарі було кілька кущів, але дерев майже не було. Поки ми повільно проїхали повз надгробки що були ліворуч, я усвідомила що це найсонячніше місце з усіх які я бачила у цьому місті.

- Ген де ваш хлопчина, - раптово спинивши машину та опустивши вікно, промовив містер

Доуз.

- Хвала небесам! – вигукнула мама, нахилиючись ближче до вікна що було з моєї сторони. І справді, я побачила Джоша. Він нестримно біг уздовж кривого ряду низьких білих надгробків.

- Що це він там виробляє? – спитала я, штовхаючи двері машини.

Вилізши з машини, я зробила кілька кроків по траві та покликала його. Спочатку він ніяк не відреагував на мої вигуки. Здавалося що він ховався та ухилявся від чогось поміж надгробками. Він біг в одному напрямку, потім зрізав у сторону, потім знову біг в іншому напрямку.

Що його змусило виробляти таке?!

Я зробила ще кілька кроків, і раптом спинилася залякши від страху.

Я раптом усвідомила чому Джош ухилявся та ховався від чогось подібним чином, так дико бігав поміж надгробками. За ним хтось гнався.

Хтось – або щось – переслідувало його.

Зробивши декілька невпевнених кроків у бік Джоша, я спостерігала як він схилився, а потім знову змінив напрям руху. Але коли я побачила як він розвів руки у сторони, у мене в голові все прояснилось.

Ніхто не переслідував Джоша. Він сам був переслідувачем.

Він гнався за Петі.

Окей, добре. Інколи моя уява занадто перебільшує те що відбувається насправді. Коли бачиш як хтось відчайдушно несеться кладовищем, хай і серед білого дня, в голову можуть приходити різні думки.

Я ще раз покликала його, і на цей раз він почув мене та озирнувся. Джош виглядав дуже розгубленим.

- Амандо, біжи сюди та допоможи мені, – Джош майже плакав.

- Джош, що трапилось? – я бігла так швидко, як тільки могла повз надгробки перебігаючи із ряду в ряд.

- Допоможи!

- Що там відбувається? – повернувшись, я побачила батьків, які вже наздоганяли мене.

- Це все через Петі, - пояснив Джош, ледве дихаючи. – Я не міг його спинити. Один раз я його майже спіймав, але він все одно вирвався.

- Петі, Петі! – почав гукати песика тато.

Петі не звертав уваги й продовжував бігати від одного надгробку до іншого, нюхаючи його і перебігаючи до наступного.

- Як тебе занесло аж сюди? – спитав тато, наздогнавши мого брата.

- Я просто слідував за Петі, - пояснив Джош, все ще маючи дуже стурбований вигляд. – Він просто зірвався з місця. Спочатку обнюхував ту клумбу з мертвими квітами на нашому подвір'ї. Потім раптом зірвався і побіг. Навіть не подумав спинитися коли я його кликав. І не озирнувся. Він продовжував бігти доки ми не опинилися тут. Я мусив бігти за ним. Бо боявся що він може загубитися.

Джош спинився, і з радістю передав тату право продовжити погоню.

- Не знаю що не так із цим дурнувтим псом, – сказав він мене. – Він просто дивний.

Татові знадобилося кілька спроб що б нарешті впіймати Петі притиснувши його до землі.

Наш маленький тер'єр незадоволено скрикнув на знак протесту, але потім дозволив підтягти себе.

Ми попрямували до машини, що стояла на узбіччі. Містер Доуз чекав нас там.

- Можливо вам краще купити повідець для вашого песика, - у нього теж був дуже стурбований вигляд.

- Петі ніколи ще не був на прив'язі, – з протестом заявив Джош, збираючись на заднє сидіння.

- Що ж, можливо нам треба спробувати. Хоча б ненадовго, - погодився тато. – Особливо якщо він буде продовжувати тікати.

Тато поклав Петі на заднє сидіння. Той одразу звернувся калачиком на руках у Джоша.

Решта з нас завалилась у машину, і містер Доуз рушив до свого офісу.

Це була маленька будівля з плоским дахом, в кінці ряду таких же непримітних будівель. Всю дорогу я гладила Петі по голові, простягнувши свою руку.

Що змусило його втікати так далеко? Я переймалась. Раніше він не робив нічого подібного.

У мене були здогадки що Петі також може бути засмученим через наш переїзд. Як ніяк він також провів усе своє життя у нашому старому будинку. І що певно почувався так само як і ми з Джошем, коли нам довелося спаковуватися та переїжджати, знаючи що ми більше не

побачимо нашу стару домівку.

Новий будинок, нові вулиці, та купа нових запахів напевно дуже налякали бідного песика.

Усе це напевно не подобалося Петі так само як і Джошу.

У будь-якому випадку це були лиш мої здогадки.

Містер Доуз припаркувався прямо перед своїм маленьким офісом, потиснув татові руку, та простягнув йому свою візитівку.

- Чекаю вас наступного тижня, - промовив він до батьків. – До цього часу я маю утрясти всі деталі. Після цього ви підпишете необхідні папери та зможете переїхати у будь-який час.

Він штовхнув двері машини, подарувавши нам останню посмішку, збираючись вилазити.

- Комптон Доуз, – прочитала мама надпис на візитівці, зазираючи через татове плече. – Яке незвичне ім'я. Вас назвали на честь когось із предків?

Містер Доуз запротестував хитаючи головою.

- Ні, - відповів він. – Я єдиний Комптон у нашому роді. Гадки не маю звідки це ім'я походить. Жодної ідеї. Можливо мої батьки просто не знали як вимовити ім'я Чарлі.

Сміючись зі свого невдалого жарту, він виліз з машини, вдягнув свою широкополий капелюх, дістав піджак із багажника та зник за дверима свого маленького офісу.

Тато перебрався за кермо, відсунувши крісло, щоб звільнити місце для свого живота. Мама пересіла на перед, і ми вирушили в довгу поїздку додому.

- У вас певно була справжня пригода, - мовила мама до Джоша, зачиняючи вікно, бо тато увімкнув кондиціонер.

- Типу того, - відповів Джош без особливого ентузіазму. Петі вже тихенько хропів, заснувши у нього на колінах.

- Тобі дуже сподобається твоя кімната, - сказала я Джошу. – Будинок дуже крутий. Дійсно.

Джош задумливо подивися на мене, але нічого не відповів.

Я тицьнула пальцями йому під ребра.

- Скажи хоч що щось. Ти що не чув що я сказала?

Проте дивний задумливий вираз Джошового обличчя так і лишився незмінним.

Наступні пару тижнів промайнули дуже швидко. Я ходила по будинку думаючи про те що більше не побачу свою кімнату, ніколи не поснідаю на цій кухні, не подивлюсь телевизор у вітальні. Такі ось хворобливі думки.

Мені аж зробилося недобре, коли одного дня приїхали пакувальники з картонними коробками. Настав час збирати речі. Це дійсно відбувається. Не дивлячись на те, що був обід, я забігла до своєї кімнати та впала на ліжко. Відпочивати та дримати не хотілось. Я просто дивилася у стелю, більш ніж годину, і ці дивні думки крутилися у моїй голові ніби це був сон. Проте я не спала.

Не тільки мені довелося нервуватися через переїзд. Мама з татом чіплялися одне від одного з приводу і без. Одного ранку у них була велика сварка через те, чи достатньо бекон хрусткий! В певному сенсі навіть весело було спостерігати за такою їх дитячою поведінкою. Джош навпаки увесь час поводився похмуро. Він майже ні з ким не говорив. Петі теж виглядав ніби ображений. Цей дурненький песик, навіть не підхопився і не підійшов до мене коли у мене були для нього залишки їжі зі столу.

Мені здається, найважчою частиною було прощання з моїми друзями. Керол та Емі поїхали у якийсь табір, тож мені довелося писати їм листи. Хоча б Кеті була вдома. Це моя найдавніша і найкраща подруга, і саме з нею найважче прощатися.

Я думаю багато людей дивувалися, що ми з Кеті залишалися такими добрими подругами. По перше ми були дуже різні. Я була висока і худорлява та смуглява, а вона світлошкіра, з довгим білим волоссям і та виглядала трохи кремезною. Ми були друзями ще з підготовчої

школи, а найкращими друзями з четвертого класу.

Коли вона прийшла увечері перед від'їздом, нам обом було надзвичайно незручно.

- Кеті, тобі немає про що турбуватися, – сказала я їй. – Це ж не ти їдеш кудись назавжди.

- Ти ж не до Китаю переїжджаєш чи щось типу того, – відповіла вона, надуваючи велику бульбашку з гумки. – Дарк Фолз всього в чотирьох годинах звідси, Амандо. Ми зможемо бачитись з тобою дуже часто.

- Так, думаю ти маєш рацію. – відповіла я. Проте сама не вірила у те, що говорила. Чотири години для мене виглядало так само далеко як і Китай, засмучено думала я. – Я думаю ми все одно зможемо часто балакати через телефон, – продовжила я похмуро.

Вона надула маленьку зелену бульбашку, потім втягнула її знову до рота.

- Так, звісно, – сказала вона вдавано бадьорим голосом, – ти щасливиця, і ти це знаєш. Їдеш із цього задрипаного району до величезного замку.

- Це взагалі не задрипаний район! – обурилась я. Сама не знаю, чого це я стала захищати наш район. Ніколи раніше подібного не робила. Однією з наших улюблених розваг, було мріяти про місця у яких ми могли б жити.

- У школі без тебе було зовсім не так, – сумно мовила вона, бовтаючи ногами, які звисали зі стільця. – У кого я тепер буду списувати правильні відповіді на математиці.

Я розсміялась.

- Взагалі-то вони рідко були правильними.

- Ти зрозуміла, що я мала на увазі, – мовила вона. – Стоп. Школа! А твоя нова школа об'єднана зі старшими класами чи з молодшими?

Я зробила огидливий вираз обличчя.

- Взагалі ВСІ класи в одній будівлі. Це маленьке містечко, забула? Там немає окремої старшої школи. Принаймні я нічого подібного не бачила.

- От непруха.

Непруха не те слово.

Ми потеревенили ще десь годину. Аж поки мама Кеті не подзвонила і не сказала що їй уже час повертатися додому.

Тож ми обійнялись. Я всіма силами намагалася не заплакати, але все ж відчула як гарячі вологі краплі збираються у куточках моїх очей. А потім вони покотилися по щоці.

- Я така нещасна, – сказала до Кеті та заскиглила.

У мене в планах було не плакати та повністю контролювати свої емоції. Але що можна було вдіяти. Кеті була моєю найкращою подругою.

Ми пообіцяли одна одній, що обов'язково приїдемо на дні народження одна до одної, не важливо яка відстань була між нами. І також мали змусити запрягтись наших батьків що не пропустимо дні народження.

Ми ще раз обійнялись.

- Не переймайся, – промовила Кеті, – ми ще побачимось з тобою купу разів. Вір мені.

У її очах теж заблищали сльози.

Вона розвернулась і побігла до дверей. Вхідні двері, гучно гримнули за нею. Я стояла і дивилась у темінь поки Петі, не вискочив, шкрябаючи кігтями по лінолеуму і не почав лизати мені руку.

Наступного ранку, у день переїзду, пішов дощ. Не те щоб прямо таки злива. Без грому та блискавок. Але лило достатньо, щоб зробити поїздку ще довшою та неприємнішою.

Небо здавалося ще темнішим, поволі того як ми наближались до нового району. Важкі гілки дерев здавалося нависали над вулицею.

- Збав швидкість, Джек, – застережливо попередила мама. – Вулиця дуже слизька.

Проте тато поспішав дістатися будинку, раніше ніж фургон з нашими речам.

- Вони просто покидають речі де їм заманеться, якщо ми це не проконтролюємо, - пояснив він.

Джош, який сидів поруч зі мною на задньому сидінні, як завжди мав вигляд сповнений страждання. Він постійно скаржився що його дістає спрага. Коли задовольнили це його бажання, він почав скиглити що тепер хоче їсти. Але ми всі дуже ситно поснідали, тож на його скиглення ніхто не звертав уваги.

Звісно, він просто хотів привернути до себе увагу. Я продовжила намагання зацікавити його розповідями, про те, який будинок чудовий, та які величезні у ньому кімнати. Він же його досі й не бачив.

Проте він був не пробивний. Джош дражнив та пристав до Петі, що бідний песик аж скавучав. Це продовжувалось поки тато не нагримав на нього, та не змусив припинити.

- Розумію що це майже неможливо, але спробуймо не тріпати одне одному нерви, - запропонувала мама.

- Геніальна ідея, люба моя, - тата це дуже насмішило.

- От тільки не треба з мене насміхатися. – огризнулася у відповідь мама.

Вони знову почали сперечатись. На цей раз, через те, хто більше втомився від пакування речей. В цей час на задні лапи піднявся Петі й почав несамовито дзявкати у заднє вікно.

- Та може хтось змусити його замовкнути? – майже зарепетувала мама.

Я спробувала усадити Петі на місце, проте він знову підвівся та продовжив гавкати.

- Він ніколи так погано не поводився. – зауважила я.

- Просто зроби так щоб він замовк!

Я потягнула Петі за його задні лапи, але тепер до його завивань приєднався Джош. Мама обдарувала його вбивчим поглядом. Проте на нього це не справило жодного враження. Він продовжував робити своє, певно вважаючи що він бунтар.

Нарешті тато звернув машину на під'їзний майданчик біля нашого нового будинку. Колеса машини захрумтіли на доріжки посипаній гравієм. Краплі дощу бились об дах машини.

- Дім, милий дім. – мовила мама. Я не могла зрозуміти іронізує вона чи ні. Думаю вона була просто рада що ця довга та виснажлива поїздка нарешті скінчилась.

- Все ж таки ми випередили робітників служби доставлення, - сказав тато, дивлячись на годинник. Та потім його радість зійшла з його обличчя. – Сподіваюсь вони ніде не заблукали.

- Тут так темно, ніби зараз ніч, - знайшов новий привід для скарг Джош.

Петі зістрибнув з моїх ніг, намагаючись вискочити з машини. Зазвичай він добре переносив поїздки. Але лише машина спинилася, він негайно захотів вискочити з неї.

Я відчинила двері зі свого боку і він плюхнувся на під'їзну доріжку, і почав носитися дикими зигзагами по усьому передньому подвір'ю.

- Хоч хтось радий тому, що він тут, - тихо промовив Джош.

Тато швидко піднявся на ганок, намагаючись відшукати необхідний ключ що б відчинити вхідні двері. Коли йому це вдалося, він жестом закликав нас іти до середини.

Мама з Джошем навпростець побігли через доріжку, намагаючись не намокнути від дощу. Я грюкнула дверима машини та поспішила за ними.

Але щось привернуло мою увагу. Я спинилася і поглянула на виступаючі вікна над поясом фасаду.

Я поклала долоню над бровами, захищаючи очі від дощу та зіщулила їх.

Точно. Я щось побачила.

Обличчя. У лівому вікні.

Це був хлопець.

Той самий хлопець був прямо там, і дивився на мене згори.

- Витирайте ноги! Не тягніть бруд з вулиці на цю чудову чисту підлогу! – попередила мама. Її голос луною відбивався від голих стін та розносився у пустій вітальні.

Я зайшла до коридору. У будинку пахло фарбою. Робітники закінчили свою роботу лише у четвер. У будинку було дуже жарко. Набагато більше ніж на вулиці.

- На кухні світло не вмикається. – гукнув тато десь з глибини будинку. – Фарбувальники що вмикали електрику коли працювали?

- А я звідки можу знати? – запитанням відповіла мама.

Її голос звучав дуже потужно у великому пустому будинку.

- Мамо! Там хтось є нагорі! – майже плакала я, витираючи ноги об килимок та попрямувавши до вітальні.

Вона стояла біля вікна вглядаючись у дощ, певно вишукуючи очима вантажників.

- Що-що? – запитала вона, обернувшись до мене.

- Там нагорі хлопчик. Я бачила його у вікні. – вимовила я, намагаючись втамувати своє важке дихання.

Джош увійшов до кімнати з іншого коридору. Певно він був разом з татом.

- Тут уже живе хтось інший? – засміявся він.

- Немає там нікого! – відповіла вона закотивши свої очі. – Ви дасте мені сьогодні хоч хвилину спокою чи ні?!

- А я що зробив? – обурившись заскиглив Джош.

- Послухай, Амандо, ми всі сьогодні втомлені й на межі... - почала було вона. Проте я не дала їй договорити.

- Мамо, я бачила його обличчя. Прямісінько у вікні. Я абсолютно адекватна, ти знаєш.

- Хто тобі таке сказав? – в'їдливо пирснув Джош.

- Амандо, – мама аж закусила нижню губу. Вона завжди так робила коли була дуже роздратована. – Ти побачила якесь відображення. Може від дерева чи ще чогось.

Вона знову відвернулася до вікна. Дощ продовжував лити, і сильний вітер кидав краплі на вікно, створюючи дивні візерунки.

Я побігла до сходів, складаючи мої долоні у рупор. Потім закричала, направляючи саморобний рупор на другий поверх.

- Хто там на горі?

Жодної відповіді.

- Є там хтось? – знов крикнула я, вже голосніше.

Мама охопила руками голову.

- Амандо, досить!

Джош уже зник у їдальні. Він нарешті почав досліджувати будинок.

- Там точно хтось є! – наполягала я. І почала підійматися нагору, гупаючи по дерев'яних сходах, які не були ще нічим встелені.

- Амандо, - почувся мені голос мами, яка кликала мене знизу.

Та я була дуже зла що б це мене спиноло. Чому вони мені не вірять? Чому їй треба було вигадувати ці нісенітниці з відображенням дерев чи ще чогось?

Моя цікавість просто манила мене туди. Я мала дізнатися хто там такий. Мала довести мамі що вона помиляється. Покажу їй що, бачила аж ніяк не дурнуватий відблиск дерева. Певно я теж буваю занадто впертою. Можливо це наша сімейна риса.

Сходи скрипіли й тріщали піді мною. Я не відчувала жодного страху, допоки не піднялася на другий поверх. І ось тоді вже з'явилась неприємна важкість десь в районі шлунку.

Я спинилася, важко дихаючи, спираючись на поручні.

Що це могло бути? Грабіжник? Чи сусідський хлопчина, якому стало сумно і він вирішив проникнути у пустий будинок заради забави?

Певно мені не слідувало підійматися одній.

Можливо той хлопчина у вікні небезпечний.

- Тут хтось є? – гукнула я. Мій голос пролунав дуже слабко і тремтяче.

Досі спираючись на поручні, я прислухалась.

Здається були чутні кроки. Ніби хтось перебігав по коридору.

Хоча ні. Мені здалося.

Це дощ. Всього-на-всього дощ. Краплинки стукотіли по гонтовому даху.

З якоїсь дивної причини, мене це трохи заспокоїло. Відпустивши поручні я зробила крок у довгий вузький коридор. Тут була суцільна темінь, за винятком прямокутника сірого світла за маленького вікна на іншому кінці.

Через кілька кроків піді мною знову заскрипіла стара підлога.

- Тут хтось є?

Знов жодної відповіді.

Я ступила до першого дверного отвору, ліворуч від мене. Двері були зачинені. Запах свіжої фарби забивав весь подих. На стіні біля дверей, я побачила вимикач. Певно це для нічної підсвітки у коридорі, подумалось мені, коли тиснула на нього. Нічого не відбулося.

- Хто тут?

Моя рука тремтіла коли я взялася за дверну ручку. У руці відчувалось тепло. А також волога. Натиснувши ручку вниз й зробивши глибокий вдих я штовхнула двері.

Я вдивлялася в кімнату. Сіре світло проникало сюди через вікна. Різкий спалах світла змусив мене відскочити назад. Грім, що докотився потім, здався якимось глухим і віддаленим.

Повільно та обережно, я знову ступила в кімнату. Нікого.

Нікого та нічого.

Це була спальня для гостей. Звісно вона могла б стати кімнатою Джоша, якщо той би захотів. Ще один спалах блискавки. Небо було дуже темним. Не дивлячись на те, що було лише трохи по обіді.

Я повернулася до коридору. Наступна кімната мала належати мені. У ній теж було таке вікно, що виступало вперед.

Хлопець якого я бачила у вікні, дивився на мене з *моєї* кімнати?

Я майже наосліп пройшла коридором, проводячи рукою по стіні, і зупинилась біля дверей, які теж були зачинені.

Знов зробивши глибокий вдих постукала у двері.

- Там хтось є? – запитала я.

Прислухалась.

У відповідь лише тиша.

Натомість вдарив грім. Цей раз було набагато ближче. Я застигла, немов паралізована, навіть затримала дихання. Тут було так жарко. Жарко і сиво. А запах фарби змушував голову паморочитись.

- Хто тут? – повторила своє запитання, взявшись за дверну ручку.

Я лише почала тиснути на ручку, коли хлопець підкрався до мене зі спини та схопив за плече.

Я не могла вдихнути. Не могла навіть закричати.

Моє серце здається спинилося. У грудях було таке відчуття що воно ось-ось вибухне.

З неймовірним жахом я обернулася.

- Джош! – скрикнула я. – Ти до смерті мене налякав. Я подумала...

Він відпустив мене, і зробив крок назад.

- Попалась! – заявив він. А потім почав сміятися. Його високий дзвінкий сміх відбивався від голих стін коридору.

Моє серце все ще сильно калатало. Навіть у скронях пульсувало.

- Це взагалі не смішно. – злісно промовила я і штовхнула його у стіну. – Ти дійсно сильно налякав мене.

Він реготав так, що аж впав на підлогу і почав качатися по ній. Джош реально придурак. Я спробувала ще раз його копнути, але промахнулася.

Дуже розлючена, я відвернулася від нього, якраз у момент коли двері почали повільно відкриватися.

З недовіркою ахнувши, я застигла, дивлячись на усе це.

Джош перестав сміятися, підскочив з підлоги вмить ставши серйозним, його темні очі одразу розширилися від переляку.

Я почула якийсь рух всередині кімнати.

Почувся шепіт. Якесь збуджене хихикання.

- Хто... Хто там? – промовила я якимось високим голосом, від якого сама здивувалася.

Двері, голосно скрипучі відчинилися ще трохи, а потім почали закриватися.

- Х-хто там? – повторила запитання, на цей раз трохи впевненіше.

Знову долинув якийсь шепіт, ніби хтось щось обговорював.

Джош відступив до стіни й почав пробиратися до сходів. На його обличчі застиг вираз, якого я ніколи раніше не бачила. Справжнісінький жах.

Двері, скрипнувши як у фільмах жахів про привидів, причинилися ще трохи.

Джош уже майже дістався сходів. Перелякано дивлячись на мене, він жестами показував мені йти до нього.

А я натомість зробила крок вперед, захопившись за дверну ручку і штовхнула двері вперед.

Вони легко відкрились.

Відпустила ручку і зупинилася у дверному проході.

- Хто тут?

Кімната була пуста.

Знову вдарив грім.

Мені знадобилося кілька секунд що б зрозуміти що змусило двері рухатись. Вікно було відкритим на декілька сантиметрів. Певно через це протягом відкривала і закривало двері. Це також пояснювало ті звуки, які чулись з середини кімнати. Це напевно були пориви вітру.

Хто міг залишити вікно відчиненим? Певно що ремонтники, які тут працювали.

Я зробила глибокий вдих і повільно видихнула, намагаючись знизити серцебиття до нормального рівня.

Почуваючи себе трохи дурною, я швидко підійшла до вікна і зачинила його.

- Амандо, з тобою все гаразд? – озвався Джош десь із коридору.

Я збиралася відповісти йому. Проте у мене з`явилася краща ідея.

Буквально декілька хвилин тому, він налякав мене майже до смерті. Чому б мені не відплатити йому тією ж монетою? Він на це заслуговує.

Тож вирішила не відповідати йому.

Я почула як він робить кілька обережних кроків убік моєї кімнати.

- Амандо? Амандо? У тебе там все добре?

Мені довелося навшпиньки підійти до гардеробної, відчинивши її десь на третину. Потім тихо лягти на спину на підлогу, таким чином, щоб моя голова і плечі були захищені у гардеробній, а інша частина тіла залишалася в кімнаті.

- Амандо? – його голос звучав уже дуже перелякано.

- Агк-акг-гг-акк-гг, - я голосно застогнала.

Я знала, що як тільки він побачить мене на підлозі в такій позі, це до всерачки налякає його.

- Амандо, що відбувається?

Він уже був у дверному проході. У будь-яку секунду він побачить мене лежачою на підлозі у темній кімнаті, моя голова схована від його погляду, спалахує блискавка, грім гриміти за вікном.

Я стримувала своє дихання, щоб не розреготатися вголос.

- Амандо? – прошепотів він. І тоді певно побачив мене, бо я почула протяжний звук «агах» і як у нього перехоплює подих.

Потім він заверещав на всю силу своїх легенів. Я почула як він біжить до сходів, верескливо гукаючи маму з татом. Далі чулось як його кросівки стукають по сходах і він продовжував репетувати уже бігаючи по першому поверху.

Я засміялася сама до себе. Потім, вже зібравшись вставати, але відчула як шершавий, вологий язик облизує моє обличчя.

- Петі!

Він облизував мені щоки, вії, майже всю мене, ніби намагаючись привести мене до тями, і перевірити чи зі мною усе гаразд.

- Гей, Петі! Петі! – запротестувала я, сміючись і намагаючись відштовхнути цього милого песика. – Зупинись, ти мене всю облишиш.

Проте ніхто не збирався спинятися. Він вперто продовжував робити свою справу.

Бідний песик певно дійсно переймався, подумалося мені.

- Ну ж бо, Петі. – наказала я, намагаючись двома руками відсунути його обличчя. – Не має про що перейматися. Нам буде весело у цьому місці. От побачиш.

Тієї ночі я посміхалась сама до себе, коли обіймала подушку і крутилася в ліжку. Думала про те, яким же нажаханим був Джош того дня, навіть тоді, коли я спустилася вниз сходами, показавши що зі мною все окей. Він був дуже розлючений через те, що його надурили. Звісно, що батьки не оцінили подібного жарту. Вони були дуже знервовані та роздратовані, через те що машина з речами приїхала лиш нещодавно, спізнившись аж на годину. Вони змусили Джоша і мене сісти за стіл перемовин. Ми мали укласти договір про відмову від взаємних розіграшів та лякалок одне одного.

- Буде дуже важко не бути наляканим у цьому старому стрьомному будинку. – пробурмотів Джош. Проте ми ніби погодилися більше не підколювати одне одного, наскільки це було б можливим.

Вантажники, скаржачись на дощ, почали заносити наші меблі. Ми з Джошем допомагали їм, вказуючи де що потрібно розставляти у наших кімнатах. Вони вже впустили мій комод на сходах, але на ньому залишилась лише маленька подряпина.

Меблі виглядали якимись дивними та маленькими у цьому великому будинку. Ми з Джошем намагались триматися якомога далі, поки батьки працювали весь день, розставляли речі, спустошували коробки, складали речі. Мама навіть встигла повісити штори у моїй кімнаті. Насичений видався день!

Зараз, коли на годиннику вже перевалило за десяту, я намагалася вперше заснути у моїй новій кімнаті, крутячись і повертаючись з боку на бік. Не дивлячись на те, що це було моє старе ліжко, вкластись ніяк не вдавалось.

Все здавалось якимсь іншим, якимсь неправильним. Ліжко стояло зовсім не так, як у моїй старій кімнаті. Стіни були голими. Я ще не встигла повісити жодного зі своїх плакатів.

Кімната виглядала величезною та пустою. Через це, тіні здавалися ще темнішими.

Раптом у мене почала свербіти спина, потім здалося відчула що чухається уже все тіло.

Ліжко кишить якимись жуками, подумалось мені, і я різко підскочила. Проте звісно це було неможливо. Це було моє старе ліжко, тим паче з новою чистою постіллю.

Я змусила себе лягти знову та закрити очі. Інколи, якщо не вдавалось заснути, я повторюю таблицю множення на 2 у голові, малюючи в уяві кожну цифру. Зазвичай це допомагає мені очистити розум та швидше вирубитись.

Вирішила спробувати це й зараз. Зарившись обличчям у подушку я почала малювати цифри в уяві... 4... 6... 8...

Голосно позіхнула. На годиннику було 2:12.

Тепер буду постійно як зомбі, подумалось мені. Я ніколи не зможу заснути у цій новій кімнаті.

У момент цього усвідомлення, я провалилась у якусь подобу сну. Не знаю як довго вдалося поспати. Годину або дві. І то від сили. Це був поверхневий, неспокійний сон. Потім щось мене розбудило. Я моментально випрямилась в ліжку.

Не дивлячись на задуху в кімнаті, мені було холодно. Опустивши погляд вниз і глянувши на край ліжка, я побачила що скинула ковдру на підлогу, крутячись уві сні. Зі стогоном, я потягнулась було за ним, але різко завмерла.

Знов почула шепіт.

Хтось шепотів через кімнату.

- Х-хто там? – прошепотіла я теж, тоненьким і наляканим голосом.

Я схопила ковдру, і натягнула її майже до підборіддя.

Почула ще більше шепотіння. Розмиті обриси кімнати почали трохи прояснятися, бо мої очі при звичаювались до темряви.

Штори. Довгі прозорі штори з моєї старої кімнати, які мама почепила сьогодні, розвівались на вікні.

Що ж. Це пояснювало природу шепотіння. Певно шурхіт штор і розбудив мене.

М'яке, сіре світло пробивалось через них з на двору. Візерунки на шторах відкидали рухомі тіні на край мого ліжка.

Позіхнувши й потягнувшись, я зіскочила з ліжка. Холод відчувався усім тілом, коли довелось перебігати по дерев'яній підлозі, щоб зачинити вікно.

Як тільки я підійшла ближче, штори припинили колихатися, і повисли спокійно. Я відсунула їх убік і простягла руку щоб зачинити вікно.

- Охх!

Я тихо скрикнула, коли усвідомила що вікно *було* зачинено.

Але як могли рухатися штори, якщо вікно було зачиненим? Я застигла на якусь мить, дивлячись у сірувате світло ночі. Не відчувалось ніякого протягу. Вікно виглядало щільно закритим, без видимих щілин.

Чи могло мені привидітися що штори рухаються? Мої очі знову зіграли зі мною злий жарт? Мимоволі позіхнувши я поспішила назад до ліжка, через усі ці дивні тіні. І сховалася під ковдру повністю.

- Амандо, перестань лякати саму себе! – з докором мовила я собі вголос.

Коли за кілька хвилин я знову заснула, мені снився гидкий і страшний сон.

Мені снилося що ми всі померли. Мама, тато, Джош та я.

Спочатку, я побачила нас сидячими довкола обіднього стола у новій їдальні. У кімнаті було настільки яскраво, що я навіть не могла добре розгледіти наші обличчя. Замість облич, були лише яскраві білі плями.

Проте потім, повільно-повільно, все почало фокусуватись, і я змогла побачити що у нас взагалі не було облич. Наша шкіра зникла, залишились лише сіро-зелені черепа. Там де мали бути очі, лишилися лиш глибокі чорні впадини.

Усі ми четверо мерців сидячи їли у повній тиші. Я бачила, що наші обідні тарілки були наповнені маленькими кісточками. Великий підніс у центрі столу був заповнений сіро-зеленими кістками, схожими на людські.

Потім, уві сні, нашу огидну трапезу перервав наполегливий стукіт у двері, який ставав все голосніше і голосніше. Це була Кеті. Моя найкраща подруга із дому. Я бачила її біля наших вхідних дверей, як вона гупала в них обома кулаками.

Я хотіла відчинити двері. Хотіла вибігти геть з цієї їдальні, відчинити двері й привітатися з Кеті. Я хотіла багато про що побалакати з нею. Хотіла розповісти їй що зі мною трапилося, пояснити що я померла і через це моє обличчя зникло.

Я нереально хотіла побачити Кеті.

Але не могла встати з за столу. Пробувала й пробувала знову, але підвестися не виходило.

Стукіт у двері ставав усе гучніше і гучніше, майже оглушливим. Проте я все сиділа за столом зі своєю спотвореною сім'єю, накладала кістки собі на тарілку і поїдала їх.

Прокинувшись я тремтіла, жах того сну все ще не відпускав мене. Все ще чувся хрускіт кісток у моїх вухах. Потрясаючи головою, я намагалася якнайшвидше прогнати цей кошмар.

Вже був ранок. Це було зрозуміло по синьому небу що виднілося за вікном.

- От дідько...

Штори. Вони знову коливались, шумно тріпаючись і тягнучись до середини кімнати.

Я сіла витріщившись на них.

Вікно і досі було закритим.

- Я подивлюся що не так з тим вікном. Там має бути якась тріщина чи щось таке. – пообіцяв розібратися тато за сніданком. Він насипав собі ще одну порцію яєць з шинкою.
- Дякую звісно, але, тато, це дуже дивно! – наполягала я, досі не відійшовши від переляку. – Штори гойдалися немов шалені, при тому, що вікно було зачиненим!
- Можливо там якоїсь шибки не вистачає зовні, - припустив він.
- Аманді в голові чогось не вистачає, - пирснув Джош. На його думку, це був дуже вдалий жарт.
- Не лізь до своєї сестри, – попередила мама ставлячи свою тарілку на стіл, і відсовуючи стілець. Вона виглядала дуже стомленою. Її чорне волосся, зазвичай акуратно укладене, зараз було розтріпанним. Вона осмикнула пояс на своєму халаті. – Кошмар, я не поспала і двох годин цієї ночі.
- Теж саме, - відповіла я, здихнувши. – Тільки й думала про те що той хлопець знову може з'явитися в моїй кімнаті.
- Амандо, досить. Тобі уже час закінчувати з цією дурнею, – відрізала мама роздратовано. – Хлопець у твоїй кімнаті. Штори які літають самі по собі. Ти просто втомилась і перенервувала, і твоя уява малює тобі якісь картинки постійно.
- Але, мам... - почала протестувати я.
- Може привид ховається у шторах. – промовив Джош шкірячись. Він заколихав руками та почав завивати як привид.
- Цить, – мама затулила йому рот долонею. – Ви обіцяли не чіплятися одне до одного, забув?
- Нам усім буде важко звикнути до нового місця, – продовжив тато. – Можливо тобі приснилися ці літаючі штори, Амандо. Ти ж казала що тобі наснилося якесь жахіття? Спогад про цей кошмар увірвався в мій мозок. На секунду знов побачила на столі ту велику тарілку наповнену кістками. Я аж здригнулась.
- Тут так сиво, – промовила мама.
- Трохи сонячного світла, допоможуть просушити це місце, - сказав у відповідь тато. Я визирнула у вікно. Небо видавалось суцільно сірим. Дерев на нашому подвір'ї мали ще похмуріший вигляд.
- А де Петі? – запитала я.
- Десь на задньому дворі, – відповіла мама, з повним ротом яєчні. – Він встав рано. Певно теж не міг заснути. Тож я випустила його гуляти.
- Які у нас плани на сьогодні? – спитав Джош. Він завжди мав знати все наперед. До найменшої деталі. В основному для того що б почати протестувати та сперечатися через це.
- Нас з татом чекає ще багато розпакування, – кинувши погляд на коридор, який був заставлений купою коробок. – А ви вдвох можете почати досліджувати квартал. Може щось цікаве знайдете. Пошукайте, може тут є інші діти вашого віку десь поблизу?
- Тобто ви просто хочете нас здихатися, – підсумувала я.
- Це розсмішило батьків.
- Ти дуже кмітлива, Амандо.
- Але я хочу розпаковувати *свої* речі. – заскиглив Джош. Він уже почав канючити щодо плану. Як і завжди.
- Ідіть вдягніться, і влаштуйте собі довгу прогулянку, – відрізав тато. – І візьміть з собою Петі. Але причепіть його на повідець. Я залишив його біля сходів.
- А як щодо наших великів? Ми можемо взяти їх? – спитав Джош.

- Вони десь запаковані у кінці гаража, – відповів йому тато. – Ти до нього не долізьеш. Тим паче на ньому проколота шина.

- Якщо я не можу взяти мій велик, тоді взагалі нікуди не піду. – Джош став у позу, схрестивши руки на грудях.

Батьки вступили в суперечку з ним. Вони йому навіть почали погрожувати. Нарешті він згодився на «недовгу прогулянку».

Я закінчила сніданок, думаючи про Кеті та інших друзів які залишились далеко. Я уявляла які діти можуть бути у Дарк Фолз. Думала про те, чи зможу знайти тут нових друзів, справжніх друзів.

Я запропонувала поприбирати після сніданку, бо у мами з татом вистачало роботи й без того. Тепла вода заспокоювала мої руки, поки ямила посуд. Подумалось, що напевно я і насправді дуже дивна. Мені подобалося мити посуд.

Десь позаду себе, з передньої частини будинку, було чути як Джош сперечається з татом. Але через звуки води не вдавалось розібрати жодного слова.

- Твій баскетбольний м'яч запакований в одну із цих коробок. – промовив тато. Потім Джош щось відповідав йому.

- Звідки мені знати в якому саме? – починав злитися тато.

Джош знову щось сказав. Було зрозуміло що татові уривався терпець.

- Відчепись, у мене немає зараз часу шукати його. Віриш ти чи ні, але твій м'ячик далеко не на вершині мого списку справ.

Я поставила останню тарілку у сушку, і шукала очима рушник, щоб витерти руки. Його ніде не було поблизу. Можливо їх ще не розпакували.

Обтерши руки об перед мого халата, я направила до сходів.

- Зберуся за п'ять хвилин. – гукнула я Джошу, який продовжив сперечатися з татом у вітальні. – Потім можемо йти.

Я почала підійматися по сходах, але раптово завмерла.

Переді мною на сходах стояла якась дивна дівчина, мого віку, з коротким чорним волоссям.

Вона всміхалася до мене. Але це була зовсім не тепла і привітна усмішка. Це була якась холодно-потойбічна усмішка, найстрашніша з усіх, які я коли-небудь бачила.

Рука торкнулася мого плеча.

Я крутнулася назад.

Це був Джош.

- Я не піду ні на яку прогулянку, поки не отримаю свій баскетбольний м'яч. – сказав він.

- Джош, ти це ... - я повернулася до сходів, але дівчина уже зникла.

Мороз пройшов по всьому моєму тілу. У мене затремтіли ноги. Довелося схопитися за поручні.

- Тато, іди сюди, будь ласка! – покликала я.

На обличчі Джоша з'явилася тривога.

- Гей, я нічого не робив! – закричав він.

- Знаю, це.. це не ти. – відповіла я і знову покликала тата.

- Амандо, я зайнятий, - сказав тато, з'явившись біля сходів. Він уже був спітнілий від розпаковування речей у вітальні.

- Тато, я когось бачила, - промовила до нього. – Прямо тут. Дівчинку. – пояснила я.

- Амандо, досить... - тяжко здихнув він, роблячи гримасу на обличчі. – Досить бачити якісь речі, добре? Тут немає більше нікого, окрім нас чотирьох. Ну може ще декілька мишей.

- Мишей? – оживився Джош з раптовим інтересом. – Справді? Де саме?

- Тату, мені це не привиділось. – продовжила я. Мій голос почав зриватися. Мені було дуже боляче від того що він мені не вірив.

- Амандо, поглянь сюди, - сказав він, дивлячись вгору. – Що ти тут бачиш?

Я прослідкувала за його поглядом. На сходовому майданчику лежала купа мого одягу. Певно мама нещодавно дістала його з коробок.

- Це просто купа одягу, - він сам нетерпляче відповів на своє запитання. – Немає ніякої дівчинки. Просто одяг.

Промовивши це, він знову закотив очі.

- Вибач, - мовила я тихо. І повторила це ще раз, коли почала підійматися по сходах. – Вибач.

Я не відчувала себе винною. Це було спантеличення.

І досі був страх.

Яка вірогідність того що я могла сплутати купу одягу з дівчиною що усміхалася?

Щось мені у це не віриться.

Я не божевільна. І у мене був дуже гарний зір.

Але менше з тим, що ж тут все ж таки коїться?

Я відчинила двері до своєї кімнати, клацнула вимикачем і побачила що штори знову гойдаються з боку вікна.

Ні! Тільки не знову!

Я поспішила до них. На цей раз справа була у вікні. Воно було відчинено.

Хто міг його відчинити?

Напевне це зробила мама.

Тепле, вологе повітря заходило в кімнату. Небо виглядало сірим і важким. У повітрі пахло дощем.

Коли я повернулася до ліжка, мене очікував ще один шок.

Хтось виклав мій одяг. Пара вицвілих джинсів і блідно-блакитна футболка. Вони були складені в ногах ліжка.

Хто міг покласти їх сюди? Мама?

Я стала у дверях, і закричала звертаючись до неї.

- Мамо? Мам? Ти складала для мене речі?

Я почула як вона щось відповіла внизу, але не могла розібрати жодного слова.

- Заспокойся, Амандо, - сказала я собі, - просто заспокойся.

Звісно це мама, приготувала речі. Звісно це вона поклала їх туди.

Стоячи у дверях, я почула шепіт, який лунав із моєї гардеробної.

Тихе гигикання і перешіптування, доносилися через двері гардеробної.

Це було останньою краплею.

- Та що тут в біса коїться?! – закричала я на всю потужність легень.

Підлетівши до дверей гардероба, і з силою смикнула двері.

З несамовитою силою я розкидувала речі в усі сторони. Тут нікого не було.

Миші? Перше що спало на думку. Це були миші про яких розповідав тато?

- Мені потрібно звідси вшиватися – я знову балакала сама з собою.

Ця кімната просто зводить мене з розуму.

Хоча ні. Це я сама зводжу себе з розуму. Моя уява просто домальовує усі ці дивні штуки довкола.

Підтягуючи і застібаючи на собі джинси, я повторювала у себе в голові фразу «Будь логічною». Повторювала це стільки разів, що це стало вже просто звуками втратило сенс і звучали як щось дуже не логічне.

Заспокойся, Амандо. Заспокойся.

Я зробила глибокий вдих і подумки порахувала до десяти.

- Бууууу!

- Ой, Джош, відвали. Тобі мене не налякати. – кинула я йому, намагаючись звучати набагато впевненішою, ніж почувалася насправді.

- Ходімо звідси скоріш. – промовив він і потягнув мене до дверей. – У мене від цього місця мурашки по тілу.

- Невже? У тебе теж? – мене це зацікавило. – Що саме тебе тривожить?

Він збирався щось відповісти, проте спинився так нічого і не вимовивши. Він виглядав зніяковіло.

- Забий. – відрізав він.

- Та ні, тепер вже кажи, – я продовжила наполягати. – Що ти хотів мені сказати?

Він стукав ногою по підлозі.

- Мені наснився дуже стрьомний сон минулої ночі, - нарешті почав він, дивлячись крізь мене на штори.

- Сон? – перепитала я, згадавши свій кошмар.

- Так. Там були якісь два хлопці у моїй кімнаті, вони були дуже злі.

- Вони щось робили?

- Я не пам'ятаю, - він продовжив уникати моїх очей. – Я тільки пам'ятаю що вони були страшні.

- І що сталося далі? – запитала я, повертаючись до дзеркала що б розчесати волосся.

- Я прокинувся. – відповів він. І потім продовжив, майже благаючи. – Ну ж бо. Ходімо вже звідси.

- Ці хлопці казали щось тобі? – я продовжувала.

- Ні. Я так не думаю. – відповів він задумливо. – Вони просто сміялися.

- Сміялися?

- Ну скоріш не сміялись, а гигикали. – відповів Джош. – Я більше не хочу про це говорити. – огризнувся він. – То ми йдемо на цю дурнувату прогулянку?

- Добре, ходімо. Я готова. – сказала я, кладучи щітку на місце, і ще раз глянувши у дзеркало.

- Йдемо на цю дурнувату прогулянку.

Я пішла за ним униз по сходах. Як тільки ми пройшли купу з одягом, знов згадалась та примарна дівчина що тут була. І про хлопця, який був у вікні у день нашого приїзду. І про двох хлопців зі сну Джоша.

Я вирішила, може все це дійсно через те, що ми багато нервували через цей переїзд. Може мама з татом мали рацію. Ми дозволили нашій уяві грати з нами.

Це пояснювалось лише нашою бурхливою уявою.

Я маю на увазі, ну а що б інше це могло бути?

Через декілька секунд ми зайшли на заднє подвір'я що б забрати Петі. Він був неймовірно радий нас бачити. Стрибав на нас своїми брудними лапами, радісно дзявкуючи, нарізаючи неймовірні кола по листю. Я дуже зраділа тому, що просто побачила його.

Було душно й спекотно, не дивлячись на те, що небо було цілковито затягнутим хмарами.

Вітру не було взагалі. Величезні старі дерева, стояли немов статуї, не рухаючись взагалі.

Ми направились до під'їзної доріжки, розкидаючи «мертве» листя своїми кросівками. Петі носився зигзагами довкола нас, спочатку перед нами, потім десь позаду.

- Принаймні тато не змусив нас прибирати усе це листя. – промовив Джош.

- Ще змусить, не переймайся. – попередила його я. – Він просто ще не розпакував граблі.

Джош скорчив гримасу. Ми стояли на бордюрі, дивлячись на будинок, точніше на вікна другого поверху, що були схожими на очі.

Сусідній будинок, який я запримітила ще в перший наш приїзд, був такого ж розміру як і наш, за виключенням того що він був не із цегли. Штори у вітальні були щільно закриті.

Деякі вікна на другому поверсі, були зовсім закриті віконницями. Високі дерева, оточували цей будинок точно так, як і наш.

- У яку сторону підемо? – спитав Джош, кидаючи палицю, щоб Петі погнався за нею.

Я перейшла дорогу.

- Школа у тій стороні, - згадалось мені. – Може підемо подивимось що там і як?

Дорога підіймалася вгору. Джош підібрав якусь палицю на узбіччі й використовував її як посох. Петі намагався вчепитись в неї зубами, коли Джош опускав її на землю.

Ми не побачили жодної людини на вулиці, чи на подвір'ї. Навіть жодної машини не проїхало.

Мені почало здаватися що все місто взагалі вимерло. Аж поки якийсь хлопець не вийшов із за низького паркану.

Він вискочив так несподівано, що ми аж застигли на місці.

- Привіт, – сором'язливо сказав він, махаючи нам рукою.

- Привіт! – ми відповіли в один голос.

Петі рвонув у сторону хлопця, перш ніж ми змогли його втримати. Він обнюхав його кросівки, а потім почав гарчати й гавкати. Хлопець відступив, і підняв руку ніби намагаючись захистити себе. Він справді виглядав дуже наляканим.

- Петі, фу! Зупинись! – закричала я.

Джош схопив його і намагався відтягнути. Петі не припиняв гарчати.

- Він не вкусить, – сказала я хлопцю. – Зазвичай він так не поводитьсь. Вибачай за це.

- Та все в порядку, - відповів він, продовжуючи дивитися на Петі, який рвався з Джошових рук. – Може він почув від мене якийсь особливий запах.

- Петі, ану припини! – крикнула я. Проте пес і не збирався припиняти. – Ти хочеш що б тебе посадили на повідець?

У хлопця було коротке хвилясте біляве волосся і ніби вицвівши блакитні очі. Ніс у нього був, смішно задертий до гори. Це веселило через контраст з його серйозним обличчям. Він був одягнений у темно-бордовий світшот з довгими рукавами, хоча день був задушливий. Також на ньому були чорні прямі джинси, у задню кишеню яких, він запхав блакитну бейсболку.

- Я Аманда Бенсон, - представилась я, - а це мій брат Джош.

Джош опустив Петі на землю. Пес дзявкнув ще раз, потім витріщився на хлопця, і пронизливо заскавучав. Потім всівся на землю почав несамовито чухатися.

- Мене звуть Рей Терстон, - мовив у відповідь хлопець, засовуючи руки у кишені своїх джинсів, і не зводячи очей з Петі. Здається він трохи розслабився, після того, як побачив що пес втратив до нього інтерес і перестав гавкати на нього.

Я раптово усвідомила що обличчя Рея мені видається знайомим. Де я могла бачити його раніше? Де? Я стала перебирати у голові усе, аж поки не згадала.

І тоді аж ахнула від раптового переляку.

Рей був тим самим хлопчиком що був у моїй кімнаті. Хлопчик у вікні.

- ТИ! – зарепетувала я до нього. – Це ТИ був у нашому будинку.

Він здається не зрозумів про що мова.

- Га?

- Ти був у моїй кімнаті, чи не так? – продовжила наполягати я.

Він засміявся.

- Не розумію про що ти, - відповів він. – У твоїй кімнаті?

Петі відірвався від своєї справи й гаркнув у напрямку Рея. Потім з тим же запалом повернувся до вичухування себе.

- Мені здалось що я тебе вже бачила, – мовила я вже трохи розгублено. Напевно це був не він. Напевно...

- Я не був у вашому будинку вже дуже давно, - відповів Рей, знову з недовірою поглянувши на Петі.

- Давно не був?

- Ну так. Я колись жив у вашому будинку, – впевнено заявив він.

- Що? – ми здивовано вирячилися на нього. – У нашому будинку?

Рей ствердно кивнув.

- Коли ми тільки переїхали.

Він підійняв з землі плаский камінчик і кинув його вздовж вулиці.

Петі зреагував на це, підхопився і погнався за ним вниз по вулиці, завзято виляючи хвостом. Важкі хмари звисали з неба, ніби ось-ось збиралися впасти на землю. На вулиці ставало темніше.

- Де ти живеш тепер? – запитала я його.

Рей підняв ще один камінець, вказавши в якомусь незрозумілому напрямку.

- Тобі подобався наш будинок? – спитав Джош, звертаючись до Рея.

- Так. Цілком непоганий, - відповів йому той. – Милий, та ще і в затінку.

- І тобі це подобалось? – здивувався Джош. – Мені він здається якимсь потворним. Якийсь темний, похмурий...

Але Петі не дав йому продовжити. Він знову вирішив гавкати на Рея, зупинившись в декількох сантиметрах від того, але потім відійшов назад. Рею довелося зробити кілька обережних кроків назад до узбіччя.

Джош дістав повідець із задньої кишені своїх шортів.

- Вибачай, Петі, – мовив він.

Я тримала пса що гарчав поки Джош намагався причепити ошийник до повідця.

- Раніше він себе так не поводив. Чесно. – промовила я вибачаючись до Рея.

Здається повідець бентежив Петі. Він пробував вирватися, тягнувши Джоша через вулицю.

Але хоча б перестав гавкати.

- Давайте придумаем чим займатися, - мовив Джош нетерпляче.

- Чим наприклад? - запитав Рей, розслабившись, коли Петі причепили на повідець.

На мить усі задумались.

- Може піде до тебе додому, - запропонував Рею Джош.

Рей захитав головою відмовляючи.

- Ні, не вийде, - мовив він далі. – Принаймні поки що.

- А де всі люди? – спитала я, озираючись на пусту вулицю. – Тут всі вимерли чи що?

Рей хмикнув.

- Думаю можна й так сказати. Не хочете піти пограти на майданчику перед школою?

- Давай, чому б ні, – погодилась я.

Тож ми втрьох пішли вгору по вулиці. Рей показував дорогу, я йшла на кілька кроків позаду них. Джош тримав в одній руці свій дерев'яний посох, а в іншій був повідець. Петі рвався у різні боки, і це значно ускладнювало легку прогулянку Джошу.

Ми не бачили натовп дітей, поки не повернули за рогом.

Їх було приблизно десять або дванадцять, в основному хлопці, але було і декілька дівчат.

Вони сміялись і галасували, грайливо штовхаючи одне одного, йдучи у наш бік по центру вулиці. Декілька з них були приблизно мого віку. Останні були дорослішими. Вони були вдягнені у джинси, та темні футболки. Одна дівчина вирізнялась з поміж інших. У неї було довге рівно біляве волосся, і на ній були у зелені лосини.

- Гей, погляньте, - вигукнув високий хлопець із зачесаним назад чорним волоссям, вказуючи на нас.

Побачивши Рея, Джоша і мене, вони притихли, але продовжили йти у наш бік. Декілька з них гикнули, певно з якогось жарту всередині кола який я не почула.

Ми в трьох спинилися, і чекали поки вони наблизяться. Я усміхалася і збиралася привітатися з ними. Петі сильно потягнув повідець і почав гарчати.

- Привіт-привіт, - всміхнувся до нас високий темноволосий хлопець. Всім іншим, з якоїсь причини це видалося дуже смішним. Вони розсміялися. Дівчина в зелених лосинах, підштовхнула невисокого рудого хлопця, і він ледве не впав на мене.

- Як воно твоє нічого, Рей? – дівчина з коротким темним волоссям всміхнулася до того.

- Помаленьку. Всім привіт, – відповів Рей, потім повернувся до нас і промовив, - це мої друзі. Вони всі з цього району.

- Привіт, - я привіталася до них, почуваячись ніяково. Як би я хотіла що б Петі перестав отак от гавкати й тягнути за повідець. Бідолашному Джошу ледве вдавалось його стримувати.

- Це Джордж Карпентер, - промовив Рей, вказуючи на невисокого рудого хлопця, який ствердно кивнув. – Це Джеррі Франклін, Карен Сомерсет, Білл Грегорі... - продовжив він представляти дітей по черзі. Я намагалася запам'ятати усіх, але звісно це було неможливо.

- Вам подобається у Дарк Фолзі? – спитала мене якась дівчина.

- Та ще навіть не знаю, - відповіла я їй. – Ми тут лише перший день. Виглядає ніби приємним.

Декілька дітей засміялись. З якоїсь причини їх це насмішило.

- Яка порода у цього пса? – Джордж Карпентер запитав у Джоша.

Джош, намагаючись стримувати повідець, відповів йому. Джордж продовжив уважно дивитися на Петі, вивчаючи його, наче він ніколи не бачив собак схожих на нього.

Карен Сомерсет, висока, мила дівчина з коротким білявим волоссям підійшла до мене, поки інші діти милувалися Петі.

- Знаєш, я колись жила у вашому будинку, - промовила вона тихо.

- Що? – я не була впевнена чи правильно її почула.

- Ходімо на майданчик, - перервав нашу розмову Рей.

Ніхто не відгукнувся на пропозицію Рея.

Запала повна тиша. Навіть Петі перестав дзявкати.

Карен дійсно сказала що вона жила у нашому будинку? Я хотіла її перепитати, але вона вже

відступила в коло інших дітей.

Коло.

У мене аж рот відкрився від подиву. Усі вони обступили нас з Джошем довкола.

Я відчула як страх почав мене пробирати. Чи мені це здалось? Що тут відбувається?

Усі вони раптом змінились. Вони все ще всміхались, але їх обличчя були напруженими, настороженими, ніби передбачаючи якусь біду.

Я помітила, що у двох з них були бейсбольні бити. Дівчина в зелених лосинах витріщилась, оглядаючи мене згори донизу, ніби оцінюючи.

Жоден не вимовив і слова. На вулиці була абсолютна тиша. Єдині звуки видавав лише Петі, але тепер він не дзявкав, а лиш тихо скулив.

Раптом мені стало дуже страшно.

Чого раптом вони почали так дивитися на нас?

Чи це знову моя уява домальовувала те, чого не було насправді?

Я повернулася до Джоша, який стояв поруч зі мною. На вигляд, він був зовсім не стурбований. Але й не відповів на мій погляд.

- Гей, шановні, - мовила я, - а що відбувається? – я намагалася звучати впевнено, але мій голос вже зрадницькі тремтів.

Я кинула погляд на Джоша. Але він був зайнятий заспокоєнням Петі, і не помітив змін що відбулись.

Двоє хлопців з бейсбольними битками, підняли їх і пішли вперед.

Я окинула поглядом коло, і відчула як страх стискає мої груди.

Коло стиснулось. Діти наближались до нас.

Темні хмари здається опустилися ще нижче. Повітря було важким і вологим.

Джош продовжував возитися з нашийником Петі, і досі не помітив що відбувається. Мені було цікаво чи збирається Рей щось сказати, чи зробити, щоб спинити їх. Проте він ніби застиг і був повністю невиразним, стоячи біля мене.

Коло стало ще меншим, діти майже зімкнули його.

До мене дійшло, що я навіть перестала дихати. Я зробила великий вдих і відкрила рот збираючись закричати.

- Гей, дітвора, що тут в біса коїться?

Це був чоловічий голос, що пролунав десь із-за кола.

Всі обернулися, і побачили містера Доуза, який швидко поспішав до нас, широкими кроками через усю вулицю. Його розкритий піджак тріпотав у нього за спиною. На його обличчі була привітна посмішка.

- Що ви там робите? – запитав він знову.

Схоже йому не було видно, за спинами банди дітей що оточила нас з Джошем.

- Збираємось на майданчик, - відповів йому Джордж Карпентер, крутячи биткою у руці. – Ну знаєте... Пограти в бейсбол.

- Гарна ідея, - мовив містер Доуз, поправляючи краватку, яку занесло йому на плече. Він підняв очі на небо що спохмурніло. – Сподіваюсь що дощ не почнеться.

Декілька дітей відступили. Тепер вони ніби розбились на маленькі групи по двоє або троє.

Коло повністю розпалося.

- А ця битка не заважка для тебе? – спитав він у Джорджа.

- А Джорджу все одно, - втрутився інший хлопець, - він все одно ще жодного разу не влучив по м'ячу.

Всі діти засміялись. Джордж жартома удав, ніби збирається вдарити того хлопця.

Містер Доуз помахав рукою на прощання і вже почав відходити. Проте потім спинився, і його очі здивовано округлились.

- Гей, - промовив він. - Джош. Амандо. Я й не помітив вас.

- Доброго ранку, - я почувалась дуже спантеличеною. Декілька секунд тому, у мене був стан повного жаху. А тепер всі довкола сміялись і жартували.

Я знову собі понапридумувала собі що ці діти оточують нас? Здається Рей і Джош взагалі не помітили ніяких змін. Невже це знову моя бурхлива уява?

Але щоб сталося, якби містер Доуз не підійшов до нас?

- Як вам двом у новому будинку? – спитав містер Доуз, пригладжуючи назад своє біляве волосся.

- Нормально, - хором відповіли ми.

Поглянувши на містера Доуза, Петі почав гавкати й тягнути за повідець.

Містер Доуз зробив якийсь перебільшено ображений вираз обличчя.

- Я розчарований, - промовив він. - ваша собака досі не любить мене.

Він схилився над Петі.

- Гей, песику, розслабся.

Петі у відповідь злобно загарчав.

- Він сьогодні на всіх так реагує, - вибачаючись промовила я.

Містер Доуз підвівся і знизав плечима.

- Що ж, я не можу подонатися усім.

Він пішов у напрямку своєї машини, яка була запаркована за декілька метрів вниз по вулиці.

- Я якраз їду до вас додому, - мовив він звертаючись до нас з Джошем, - просто хочу

перевірити чи можу ще чимось допомогти вашим батькам. Розважайтесь тут, дітлахи.

Я спостерігала за тим, як він всаджується до себе в машину і від'їжджає.

- Він приємний дядько, - промовив Рей.

- Ти правий, - погодилась я. Мені все ще було ніяково. Я плуталась в здогадках, що тепер буде робити «дітвора», після того, як містер Доуз поїхав.

Може вони знову утворять те страхітливе коло?

Проте цього не сталось. Всі пішли в низ по вулиці, в сторону майданчика що був за школою.

Вони жартували одне з одного, вели звичайні бесіди, і здається зовсім не звертали увагу на нас з Джошем.

Я знову відчувала себе дурною. Було ж очевидно, що вони не намагалися залякати нас з Джошем чи зробити нам щось погане. Певно я усе це надумала собі в голові.

Інакше не могло бути.

Принаймні я не зарепетувала як скажена і не влаштувала сцену. Хоч цим можна було втішати себе. Бо так я б могла б облажатися по повній.

Ігровий майданчик був абсолютно пустий. Я подумала, що інших дітей не було через те що небо було ніби перед бурею.

Майданчик був величезний. Це було велике трав'яне поле, оточене з усіх боків металевим парканом. У тому кінці що був ближче до школи, були гойдалки та гірка. На іншому кінці було два ромби для гри у бейсбол. За огорожею виднілись ряди тенісних кортів, також абсолютно безлюдних.

Джош прив'язав повідець Петі до паркану, і потім швиденько побіг що б наздогнати усіх нас. Хлопець, на ім'я Джеррі Франклін почав ділити нас на команди. Ми з Реєм опинились в одній команді. Джоша відправили до іншої.

Як тільки наша команда розмістилась на полі, я стала почувати себе нервово і невпевнено. Я була далеко не найкращим гравцем у світі. Звісно вміла попадати по м'ячу. Але на полі я була повною незграбою. На щастя, Джері поставив мене на позицію, де не часто довелось би це робити.

Це було навіть весело, бути у такій великій компанії дітей. Вони виглядали дійсно привітними, особливо дівчинка, на ім'я Карен Сомерсет, яка розмовляла зі мною, поки ми чекали чергу на битку. Карен мала красиву усмішка, навіть не дивлячись на те, що вона носила брекети на всіх зубах. Виглядало так, що вона дуже хотіла подружитись.

Небо почало прояснятися, і сонце виходило із-за хмар, коли моя команда вийшла на поле, на початку третього тайму. Раптово, я почула гучний, пронизливий свист. Я почала вертіти головою, аж поки не побачила Джері Франкліна, який дме у срібний свисток.

Всі підбігли до нього.

- Нам вже краще закруглятися, - промовив він, дивлячись на небо почало прояснюватися. – Ми обіцяли нашим рідним, повернутися додому до обіду.

Я поглянула на годинник. Було лише 11:30. Якось це занадто рано.

Проте, на моє здивування, ніхто не сперечався.

Вони помахали одне одному, прощаючись, і почали розбігатися у різні сторони. Я не могла повірити, як же вони поспішали. Наче брали участь у якихось перегонах, чи щось типу того. Карен пробігла повз мене, як і всі інші. Вона опустила голову, намагаючись приховати свій серйозний вираз обличчя. Проте вона раптово спинилася, і повернулась до мене.

- Приємно було познайомитися, Амандо, - мовила вона. – Потрібно буде ще зібратися разом.

- Чудова ідея, - згодилась я. – Ти знаєш де я живу?

Я не дуже добре розчула її відповідь. Вона щось пробубніла, і мені здалося, що вона сказала «Так. Знаю. Колись давно я жила у твоєму будинку.»

Але це не могло бути правдою.

Минуло декілька днів. Ми з Джошем звикали до нового будинку, і наших нових друзів. Діти з якими ми бачились кожен день на майданчику, так і не стали нам справжніми друзями. Вони спілкувалися зі мною та Джошем, брали нас у свої команди. Проте по справжньому зблизитись з ними не вдавалось.

У моїй кімнаті, я і далі чула шепіт і гигикання пізніми ночами. Проте змушувала себе, ігнорувати це. Однієї ночі, мені здалося що я бачила дівчинку, одягнуту в усе біле, в кінці коридору. Проте коли я вибігла, щоб перевірити, то виявила лише купу брудної білизни у кошику біля стіни.

Ми з Джошем поступово призвичаювались, а ось Петі продовжував поводитися максимально дивно. Ми брали його з собою кожного дня, проте все одно були змушені прив'язувати його до паркану. Інакше не виходило, бо він гавкав і намагався кидатися на всіх дітей.

- Він все ще не звик до нового місця, - казала я Джошу. – З часом він заспокоїться.

Проте Петі з цим не був згоден. І десь через два тижні, коли ми грали у бейсбол з Реєм, Карен Сомерсет, Джеррі Франкліном, Джорджем Карпентером та іншими дітьми, я глянула на паркан, і побачила що Петі немає.

Він якимось чином зірвався з прив'язку і втік.

Ми шукали десь годину. Гукали його, обходячи квартал за кварталом, обшукуючи передні й задні двори, порожні ділянки та парки. Потім, обійшовши усе напевно двічі, ми вдвох з розпачем усвідомили що гадки не маємо де самі опинилися.

Вулиці у Дарк Фолзі виглядали однаково. Вони були натикані однотипними цегляними будинками, і обсажені старими деревами.

- Не можу в це повірити. Ми заблукали, - мовив Джош, притулившись до стовбура дерева, намагаючись перевести подих.

- Дурнувата собацюра, - пробурмотіла я, обдивляючись вулицю. – Чому він це робить? Він раніше ніколи не втікав.

- Я гадки не маю, як він міг відв'язатися, - продовжив Джош, потрясши головою і витерши піт з чола, рукавом своєї футболки. – Я його дуже міцно прив'язав.

- Слухай, може він побіг додому, - припустила я. Ця здогадка одразу мене підбадьорила.

- Точно! – Джош відійшов від дерева і повернувся до мене. – Б'юсь об заклад, що ти маєш рацію. Він напевно вдома вже кілька годин. Ого! Оце ми з тобою протупили. Це перше де ми мали перевірити. Ходімо!

- Але є проблема, - сказала я роззираючись по порожнім вулицям, - залишилось з'ясувати в якій стороні дім.

Я подивилася спочатку вгору вулиці, потім вниз, намагаючись розібратись з якого боку ми прийшли. Я не пам'ятала дорогу.

На щастя, повернувши на наступному повороті, ми побачили школу. Виходить ми зробили повне коло по місту? Звідси хоча б було легко відшукати шлях додому. Проходячи повз майданчик, я знову подивилася на місце де був прив'язаний Петі. Яка проблемна собака. Він поведився дуже дивно від самого моменту переїзду до Дарк Фолзу.

Але чи буде він вдома коли ми повернемось? Я дуже на це сподівалась.

Вже через декілька хвилин, ми бігли по під'їзній доріжці горлаючи ім'я песика, на всю силу наших легень. Вхідні двері відчинились, із них вийшла мама. Її волосся було схованим під червону бандану, коліна були в пилюці. Вони з татом фарбували задній ганок.

- Де ви так довго були? Обід був дві години тому!

Ми з Джошем хором почали говорити, перебиваючи одне одного.

- Петі тут?

- Ми шукали Петі!

- То він тут?

На маминому обличчі з'явилось нерозуміння.

- Петі? Так він же мав бути з вами.

Моє серце впало в п'ятки. Джош аж сів на під'їзну доріжку, голосно зітхнувши. Потім впав на спину в листя та каміння.

- Тобто ви його не бачили? – перепитала я голосом, сповненим розчаруванням. – Він був з нами. Але втік.

- Перепрошую, Що? – перепитала Мама, наближаючись до Джоша що б підняти його з землі. – Він втік? Хіба вам не казали що він має бути на повідцю?

- Ти маєш допомогти нам відшукати його, - майже благав Джош, не збираючись підводитися з землі. – Бери машину. Ми маємо відшукати його прямо зараз.

- Я впевнена що він не міг далеко втекти. – відрізала мама. – А ви певно дуже зголодніли. Тож ходімо всередину, поїсте, а потім вже подумаємо...

- Ні! Прямо зараз! – закричав Джош.

- Що тут відбувається? – вийшовши до нас спитав тато. На його обличчі виднілися сліди білої фарби. – Джош, що за істерика?

Ми пояснили татові, що сталося. Він відповів що він дуже зайнятий, для того що б кататися по району в пошуках Петі. Мама згодилась нам допомогти, але лише після того, як ми пообідаємо. Я допомогла Джошу встати, і ми поплентались всередину будинку.

Ми вмилися, і впихнули в себе по декілька бутербродів з джемом та арахісовим маслом. І лиш потім, мама виїхала машиною з гаража, і ми поїхали кружляти районом в пошуках нашого улюбленця.

Але вдача нам не посміхнулася.

Жодного сліду.

Джош і я почувалися просто нещасними. Наші серця були розбиті. Батькам довелось навіть подзвони в поліцію. Тато продовжував казати, що у Петі гарний нюх, і він добре орієнтується на місцевості, тож може з'явитися у будь-яку мить.

Проте насправді ми у це не вірили.

Де ж він міг подітися?

Ми вечеряли у повній тиші. Це був один із найдовших і найжахливіших вечорів у моєму житті.

- Я дуже добре його прив'язав, - майже плачучи повторював Джош. Його тарілка так і залишалася повною.

- Собаки дуже добре вмюють тікати, - промовив тато. – Не переймайся так сильно. Він обов'язково з'явиться.

- Заявиться вночі на вечірку, - похмуро пожартувала мама.

Я взагалі забула, що сьогодні ввечері їх не буде. Якись сусіди запросили їх на звану вечерю.

- Яюсь я взагалі не налаштований на вечірку, - тяжко здихнув тато. – Я трохи втомився фарбувати весь день. Але ми маємо бути привітними сусідами. Діти, ви впевнені що з вами все буде в порядку поки нас не буде?

- Так, думаю все буде в порядку, - відповіла я, думаючи про Петі. Я намагалася вслуховуватися, щоб почути його гавкіт чи шкрябання у двері.

На жаль нічого подібного я не почула. Години спливали. Петі не з'явився навіть коли нам уже час був вклататися спати.

Ми з Джошем поплентались нагору. Я почувалася дуже втомленою. Певно через усі переживання і біганину по району в пошуках Петі. Проте я була впевнена що заснути мені не

вдасться.

Спинившись в коридорі перед дверима моєї кімнати, я почула перешіптування та тихі кроки всередині. Це були вже звичні звуки для моєї кімнати. Вони мене вже навіть не дивували й не лякали.

Не вагаючись, я зайшла до своєї кімнати та клацнула світло. У кімнаті нікого не було. Але це було і так зрозуміло. Загадкові звуки зникли. Штори також висіли зовсім нерухомими.

Та потім я побачила одяг, розкиданий по всьому ліжку.

Декілька пар джинсів. Декілька футболок. Пара кофт. Моя єдина нарядна спідниця.

Це вже було дивно. Моя мама була просто схиблена на порядку. Якщо вона вже випрала речі, то обов'язково мала б скласти їх обережно і на свої місця.

Втомлено здихнувши, я почала збирати речі й розкладати їх по місцях. У мами просто була купа справ. Певно вона випрала речі та принесла їх мені, щоб цим зайнялась я. Або залишила їх, збираючись прийти пізніше і розкласти, але її щось відволікло.

Через пів години, я завалилася на своє ліжко, зовсім без бажання спати. Просто дивилася на тіні що були на стелі.

Трохи пізніше, я зовсім втратила лік часу, все ще не в змозі заснути, й думаючи про Петі, про нових дітей що ми зустріли, про новий район. Все це крутилось в моїй голові, поки до мене не донеслось скрипіння дверей моєї кімнати.

Кроки застукотіли по скриплячій підлозі.

Я сиділа у повній темряві, коли хтось прокрався до моєї кімнати.

- Амандо, тихо, це я.

Я була дуже напружена, і тому знадобилося кілька секунд, щоб зрозуміти кому належить цей шепіт.

- Джош! Чого ти хочеш? Що ти забув у моїй кімнаті?

Мене засліпило яскраве світло, направлене в очі.

- Ой, вибач, - знітився Джош. - це мій ліхтарик. Я не хотів.

- Так яскраво, - сказала я, все ще блимаючи. Він направив потужний промінь світла на стелю.

- О так, це галогеновий ліхтарик, - похвалився він.

- Я за тебе дуже рада. Але що ти тут забув? – запитала я роздратовано. Мені досі не вдавалось нормально бачити. Намагалася потерти очі, але це не допомогло.

- Я знаю де може бути Петі, - прошепотів він, - і збираюся йти за ним. Ти зі мною?

- Га? – я подивилася на годинник що стояв на тумбочці. – Зараз північ, ти в курсі?

- І що? Це не займе багато часу. Обіцяю.

Мої очі лише зараз прийшли у норму. Подивившись на Джоша у світлі ліхтарика, я лише зараз помітила що він одягнений у джинси й кофту з довгими рукавами.

- Не розумію, Джош, - промовила я, звішуючи ноги з постелі та намагаючись намацати ними підлогу. – Ми ніби обшукали все довкола. Де по твоєму він може бути?

- На кладовищі, - впевнено заявив Джош. Його очі виглядали великими та темними. Обличчя у нього було серйозним.

- Га?

- Туди він побіг вперше коли втік, пам'ятаєш? Коли ми лишень приїхали у Дарк Фолз. Він побіг на кладовище, що за школою.

- Воу-воу, притримай коней, - почала було я.

- Ми проходили повз нього сьогодні, але не заходили туди. Він там, Амандо. Я впевнений у цьому. І піду туди, хоч сам, хоч з тобою.

- Джош, заспокойся, - продовжила я, поклавши руки йому на плечі. Мене здивувало те, як сильно він тремтить. – Немає жодного підтвердження того що Петі саме там.

- Саме туди він побіг вперше, - наполягав Джош. – Він шукав там щось у той день. Я впевнений у цьому. Він знову там, Амандо.

Він відійшов від мене.

- То ти йдеш зі мною, чи ні?

Зараз мій брат був найупертішою, але і найсміливішою людиною у світі.

- Джош, ти дійсно збираєшся йти на те дивне, стрьомне кладовище посеред ночі? – уточнила я в нього.

- Я не боюсь, - заявив він, водячи ліхтариком по моїй кімнаті.

На якусь мить, мені подумалось, що промінь світла потрапить на когось хто ховається за шторами, чи щось типу того. Я вже навіть відкрила рот, щоб почати кричати. Проте нічого не сталося.

- Ти йдеш, чи ні? – знову нетерпляче перепитав він.

Першою думкою було відмовити йому. Проте потім, поглянувши на штори, я подумала що на кладовищі навряд буде страшніше, ніж у моїй власній кімнаті.

- Добре, вмовив, - неохоче відповіла я. – А тепер вимітайся звідси, мені треба перевдягнутися.

- Окей, - тихо мовив він, вимикаючи ліхтар, і запхав його назад у кишеню. – Зустрінемося внизу, в кінці доріжки.

- Джош, ми швидко озирнемося на кладовищі, і потім швидко підемо додому. Зрозумів? – сказала я йому.

- Так. Звісно. Ми будемо вдома, коли мама з татом повернуться з вечірки.

Він тихо вислизнув з моєї кімнати. Я почула як швидкі кроками загупотіли вниз по сходах. Це була найбожевільніша ідея з усіх, на які погоджувалась, думала я про себе, поки шукала якийсь одяг у гардеробі.

Але поруч із тим, це було дуже захопливо.

Джош помилявся. Без сумніву. Петі не бігав би колами по кладовищу, коли б ми туди прийшли. З якого такого переляку він би таке робив?

Але менше з тим, це не була б довга прогулянка. Це можливо була б навіть пригода. Про це я точно напишу Кеті в листі, коли повернусь додому.

А якщо ще й здогадка Джоша виявиться правильною, і ми зможемо повернути додому нашого бідного, загубленого песика, що ж, це був би просто джекпот.

Через декілька хвилин, вдягнувши джинси та кофту, я вибралась з будинку і приєдналася до Джоша, який чекав мене внизу доріжки. Навіть вночі було доволі тепло. Тяжкі хмари ніби ковдрою закривали місяць.

Я вперше звернула увагу на те, що на нашій вулиці немає ліхтарів.

Джошу довелося увімкнути свій галогеновий ліхтарик, що б світити нам під ноги.

- Ти готова? – спитав він.

Дурнувате запитання. Хіба б я вийшла сюди, якщо була б не готова?

Наші ноги шаруділи по листю, коли йшли по кварталі, завертаючи до школи. Звідти було лише пару кварталів до кладовища.

- Так темно, - прошепотіла я. Будинки виглядали таким темним і тихим. Вітру не було взагалі. Складалось враження що ми одні у цілому світі.

- Так тихо, - знов мовила я, поспішаючи за Джошем. – Навіть цвіркунів не чути. Ти все ще впевнений що хочеш іти на кладовище?

- Впевнений, - відповів він, очима стежачи за променем ліхтарика. – Я впевнений що Петі там.

Ми йшли вулицею, тримаючись біля бордюру. Вже пройшли два квартали. До школи було

зовсім близько, коли ми почули позаду нас як хтось шкряботів по тротуару.
Ми з Джошем одночасно спинились. Він прибрав світло.
Ми вдвох почули щось. І зараз це була не моя уява.
Хтось переслідував нас.

Джош настільки злякався, що його ліхтарик випав з рук і полетів по вулиці. Він пару разів блимнув, але не потух.

В той момент, як Джош збирався нахилитись і підняти його, наш переслідувач наздогнав нас. Я різко обернулася обличчям до нього, моє серце шалено калатало у грудях.

- Рей! А *ти* що тут робиш?!

Джош направив світло на обличчя Рея, але той, прикрився рукою і відступив у темряву.

- А ви що вдвох тут робите? – скрикнув він. Його голос був таким же переляканим як і мій.

- Ти... Ти налякав нас до всерачки, - відповів зі злобою Джош. Він опустил свій ліхтарик вниз, направивши його на ноги.

- Вибачте, - продовжив Рей, - я хотів вас покликати, але я не був впевнений що це ви.

- У Джоша виникла скажена здогадка, щодо того де Петі міг би бути, - відповіла я йому, все ще намагаючись привести дихання у норму. – Ось тому ми й тут.

- А як щодо тебе? – звернувся до Рея Джош.

- Нуу, інколи у мене бувають проблеми зі сном, - ніби ухиляючись від прямої відповіді сказав Рей.

- А як твої батьки ставляться до твоїх нічних прогулянок? – спитала я.

У світлі ліхтарика, я помітила якусь дивну, навіть зловісну усмішку на його обличчі.

- Вони нічого не знають.

- То ми йдемо на кладовище? – нетерпляче запитав Джош.

Не дочекавшись відповіді, він почав підтюпцем бігти дорогою, світло стрибало перед ним по тротуару. Я повернулася й побігла за ним, намагаючись триматися ближче до світла.

- Куди ви збираєтесь? – крикнув до нас Рей, намагаючись встигати за нами.

- На кладовище, - відповіла йому я.

- Ні, - промовив він, - ви туди не підете.

Його голос звучав настільки тихо і загрозово, що я аж спинилась.

- Що-що?

- Ви туди не підете, - повторив Рей. Я не могла розгледіти його обличчя. Воно було заховано в темноті. Проте його слова звучали дуже загрозово.

- Покваптеся, - позвав нас Джош. Він не збирався збавляти швидкість. Здавалось що він не помітив погрози в словах Рея.

- Джош, стій! – крикнув Рей. Це прозвучало більше як наказ, ніж як прохання. – Вам не можна туди йти.

- Чому це? – запитала я, аж закашлявшись зі страху. Рей погрожував нам з Джошем? Він знав щось, чого не знали ми? Чи я знову робила з мухи слона?

Я почала вдивлятися в темряву, намагаючись розгледіти його обличчя.

- Це буде цілковитим божевіллям, піти туди вночі! – відмовив він.

Я почала думати, що спочатку неправильно зрозуміла його. Він боявся іти туди. Ось чому він намагався спинити нас.

- То ви йдете чи ні? – вимагаючи запитав Джош, все далі й далі віддаляючись від нас.

- Не думаю, що нам варто це робити, - попередив Рей.

Так, це був просто страх, вирішила я. Я не правильно зрозуміла його спочатку, він не погрожував нам.

- Тобі може й не варто. Але *ми* це зробимо, - наполягав Джош, прискорюючись.

- Ні. Послухайте, - мовив Рей. – Це дуже погана ідея.

У цей час ми вже бігли по різних боках від Джоша.

- Петі там, - відрізав Джош. – Я в цьому впевнений.

Ми проминули похмуру і дуже тиху школу. Вона здавалася набагато більшою вночі. Світло ліхтарика Джоша, промайнуло через низькі гілки дерев, коли ми звертали на Могильну вулицю.

- Зачекайте, будь ласка, - вже благав Рей. Проте Джош не збирався спинятись. Зараз я була повністю з ним солідарна. Я дуже хотіла дістатись туди, і вже нарешті покінчити з цим. Я втерла своє чоло рукавом. Повітря було гарячим і спертим. Не варто було вдягати теплу кофту. Торкнулась свого волосся. Воно було вологим.

Хмари все ще закривали місяць, коли ми зайшли на кладовище. Ми пройшли у ворота, поруч з невеликим парканом. Я побачила криві ряди надгробків.

Світло ліхтарика ковзало від каменя до каменя, і стрибало то вниз то вгору, коли він ходив.

- Петі! – раптово погукав Джош, розірвавши суцільну тишу.

Він порушує тихий спокій мертвих, подумалось мені. Я відчула раптову прохолоду страху. Не будь дурною, Амандо.

- Петі! – почала гукати і я, відганяючи свої тривожні думки.

- Це дуже погана ідея, - сказав Рей, підходячи дуже близько до мене.

- Петі! Петі! – продовжував репетувати Джош.

- Я знаю що це погана ідея, - відповіла я Рею. – Проте я не хотіла відпускати Джоша самого.

- Але ми не повинні бути тут, - наполягав Рей.

Мені вже хотілось що б він забрався геть. Його ніхто не просив іти з нами. Чому йому треба заважати нам?

- Гей, погляньте на це! – покликав нас Джош десь попереду.

Мої кросівки ковзали по м'якій землі, коли я поспішала поміж рядами могил. Я навіть не помітила, що ми пройшли уже весь цвинтар.

- Дивіться, - повторив Джош, його ліхтарик світив на якусь дивну споруду, збудовану на краю кладовища.

Мені знадобилось трохи часу, щоб зрозуміти, що саме я побачила у маленькому колі світла. Це було так неочікувано. Так дивно. Щось типу театру. Думаю дехто назвав би це амфітеатром, закруглені ряди лавок, вкопані у землю, що спускались як сходинки вниз, до низького сценічного постаменту.

- Що за хрін? – вигукнула я.

Я почала підходити ближче, щоб краще роздивитися.

- Амандо, спинись. Йдемо краще додому, - просив Рей. Він намагався спіймати мене за руку, але встигла прибрати її, і він схопив лише повітря.

- Дуже дивна фігня! Кому в голову прийшло збудувати театр просто неба, та ще й в кінці кладовища? – спитала я.

Я озирнулась назад, щоб перевірити чи Джош і Рей ідуть за мною, і в цей момент вдарилась кросівками об щось. Я впала на землю, сильно вдарившись колінами.

- Ой, блін. Що це таке?

Поки я повільно і болісно підіймалась, Джош висвітив ліхтариком причину мого падіння. Це був корінь дерева.

У мерехтливому світлі ліхтарика, я послідувала за коренем до дерева, яке було в кількох метрах. Величезне дерево схилялось над дивним наземним театром. Воно було нахилено так низько, що здавалось може перекинутися в будь-який момент. Великі клубки коріння, випинались з під землі. Над головою були гілки дерева, що ніби хилились до землі.

- Яка дивина, - вигукнула я. – Гей, Рею, що це за місце?

- Це місце зустрічі, - промовив Рей тихо, стаючи дуже близько до мене, дивлячись прямо перед собою, на схилене дерево. – Щось типу міських зборів. Сюди приходять всі місцеві.

- На кладовище? – уточнила я, не в змозі у це повірити.

- Ходімо звідси, - закликав Рей, виглядаючи дуже стурбованим.

Всі ми троє почули кроки. Вони були позаду нас, десь далеко позаду нас. Ми повернулись. Джош посвітив ліхтариком, над землею.

- Петі!

Це був він. Наш пес стояв між рядами низьких могил. Я радісно повернулася до Джоша.

- Не можу повірити! – закричала я. – Ти мав рацію!

- Петі, Петі! – ми з Джошем разом зірвались в сторону песика.

Проте Петі раптом став у позу, ніби він збирався втікати. Він вирячився на нас, його очі були червоними. У світлі ліхтарика вони були як рубіни.

- Петі! Ми знайшли тебе! - я закричала.

Проте пес повернув свою голову і побіг геть.

- Петі! Гей, повернись! Ти що не впізнав нас?

Пришвидшившись, Джош зміг впіймати його і підняти над землею.

- Гей, Петі, друже, що з тобою?

Коли я змогла наздогнати їх, Джош кинув Петі на землю і відступив.

- Фууу. Від нього гидко пахне.

- Що? – не зрозуміла я.

- Петі страшно смердить. Він тхне як дохлий щур, - Джош затулив ніс.

Петі байдуже почимчикував кудись геть.

- Джош, він не дуже радий нас бачити, - з розпачем промовила я, - він навіть не впізнав нас. З ним щось не так. Поглянь на нього.

Це була чиста правда. Петі відійшов до наступного ряду могил, повернувся і глянув на нас. Мені раптом стало погано. Що могло трапитися з Петі? Чому він так дивно поводитьсь? Чому він не радий нас бачити?

- Не розумію, - мовив Джош, все ще корчачи обличчя, від запаху який йшов від собаки. – Зазвичай, коли його лишася в кімнаті на пару хвилин, а потім заходиш, він шаленіє від щастя.

- Нам треба забиратися звідси! – закликав нас Рей. Він усе ще був на краю цвинтаря, біля похиленого дерева.

- Петі, та що з тобою не так? – я гукнула до пса. Він ніяк не відреагував. – Не пам'ятаєш як тебе звать? Петі? Петі?

- Буєєє! Ну і сморід, - вигукнув Джош.

- Ми маємо забрати його додому і відмити його, - мовила я. Мій голос трясся. Я почувалася дуже засмученою. І наляканою.

- Може це не Петі, - задумливо мовив Джош. Очі пса знову засвітились червоним у світлі ліхтарика.

- Це він, - мовила я тихо. – Подивись, на ньому нашійник. Йди за ним Джош, і віднесемо його додому.

- Сама йди за ним, - відмовився Джош. – Від нього тхне, як від помийної ями!

- Просто схопи його за повідець, не треба брати його на руки, - запропонувала я.

- Ні. Сама йди.

Джош знову почав вбиратися. Стало зрозуміло що у мене немає жодного шансу.

- Добре, - здалась я, - але мені потрібно світло.

І вихопила ліхтарик попрямувавши в сторону Петі.

- Сидіти, Петі, сидіти! – скомандувала я. Це взагалі-то була єдина команда на яку він раніше реагував.

Проте не на цей раз. Натомість він розвернувся, і побіг геть, низько опутивши голову.

- Стій, Петі! Зупинись! – закричала я роздратовано. – Не змушуй мене бігти за тобою!

- Не дай йому знову втекти! – закричав Джош, підбігаючи до мене.

Я почала водити ліхтариком по землі.

- Та де ж він?

- Петі! Петі! – закричав Джош, пронизливо і відчайдушно.

Я не бачила його.

- О ні! Тільки не кажи мені що ми його знову загубили.

Ми вдвох почали його гукати.

- Та що не так з цим засранцем? – заволатала я.

Я направила промінь ліхтарика на довгий ряд могил, потім швидко, перевела на наступний. Жодного сліду. Ми продовжили викрикувати його ім'я.

Але потім, кругляк світла вихопив надпис на гранітному надгробку.

Прочитавши надпис, я на мить застигла.

І ахнула.

- Джош, дивись! – я схопила його за рукав. І міцно тримала.

- Га? Що сталося? – його обличчя виглядало сконфуженим.

- Подивись! Ім'я на могилі!

Карен Сомерсет.

Джош прочитав ім'я. Він глянув на мене, нічого не розуміючи.

- Це моя нова подруга Карен. Та з ким я щодня балакаю на майданчику. – мовила я.

- Що? Може це її бабуся чи щось типу того, - мовив Джош, - ходімо. Треба шукати Петі.

- Ні. Подивись на дату, - сказала я йому.

Ми вдвох прочитали цифри під датою. 1960-1972.

- Це не може бути її мама чи бабуся, - все ще направляючи ліхтарик на могилу тремтячою рукою. – Дівчина померла коли їй було дванадцять. Мого віку. І Карен також 12 також. Вона сама сказала мені.

- Амандо. - Джош насупився і відвів погляд.

Я зробила кілька кроків до наступної могили, але там не було ім'я яке вже чула до цього. Я пішла далі. Ще одне незнайоме ім'я.

- Амандо, йди сюди, - погукав Джош.

На могильному камені, було написано ім'я Джордж Карпентер.
1975-1988.

- Джош, дивись! Це Джордж із майданчика, - я скрикнула.

- Амандо, ми маємо забрати Петі, - наполягав він.

Проте я не могла відірватися від надписів на плитах. Я ходила від могили до могили, висвічуючи ліхтариком написи на них.

На мій жах, я знайшла багатьох. Я знайшла Джеррі Франкліна. А також Білла Грегорі.

Всі це були діти, з якими ми грали на майданчику. У всіх них були власні могили.

З серцем що шалено калатало я рушила між рядами могил. Мої кросівки потопали в м'якій траві. Я була ніби паралізована. Паралізована страхом. Я вже ледве могла втримати ліхтарик, коли направляла його на останній камінь.

РЕЙ ТРЕСТОН. 1977-1988.

Я почула як Джош гукав мене, проте я не змогла навіть видати і звуку.

Залишки світу посипались просто на очах. Я ще раз повільно прочитала напис на могилі.

РЕЙ ТРЕСТОН. 1977-1988.

Я застигла, дивлячись на літери й цифри. Дивилась на них, аж поки вони не перестали

втрачати обриси, ставши просто сірою плямою.

І тут я помітила, що Рей стоїть поруч з могильним каменем і дивиться на мене.

- Рей... - спромоглась вимовити я, переводячи ліхтарик на могилу – це.. це твоя !

Його очі спалахнули, немов згасаючи вуглики.

- Так. Вона моя, - промовив він м'яко, підходячи ближче. – мені дуже шкода, Амандо.

Я зробила крок назад, кросівки ковзнули по вологій землі. Повітря було важким, і ніби взагалі застигло. Ніхто не видав жодних звуків. Ніхто не рухався.

Мертвий.

Мене оточує смерть, подумала я.

Я завмерла на місці, не маючи можливості навіть дихати. Питьма була довкола мене.

Могильні надгробки, ніби були окутані власними тінями, і я подумала : «Що він збирається зробити зі мною?»

- Рей, - змогла видавити з себе. Мій голос прозвучав дуже далеко. – Рей, ти справді мертвий?

- Вибач. Ти не повинна була дізнатися про це так рано, - відповів він, його голос ніби плив у важкому й задушливому нічному повітрі.

- Але... Як? Я маю на увазі... Я не розумію... - я глянула повз нього, на світло ліхтарика.

Джош був за декілька метрів, майже на дорозі, все ще шукаючи песика.

- Петі! – прошепотіла я. Страх стискав моє горло, мій шлунок здавило від жаху.

- Собаки завжди все відчують. – мовив Рей, тихим рівним тоном. – Собаки завжди чують живих мерців. Ось чому їх треба прибирати першими. Вони все знають.

- Ти маєш на увазі – Петі ... мертвий? – видавила я з себе.

Рей кивнув.

- Собак завжди вбивають першими.

- Ні! – закричала я, зробивши ще один крок назад, ледве не втративши рівновагу, коли врізалась в невеликий надгробок. Але одразу відскочила від нього.

- Ти не мала побачити це, - сказав Рей. Його вузьке обличчя було зовсім невиразним, за виключенням очей, у яких виднівся непідробний смуток. – Ти не мала дізнатися про це.

Принаймні ще кілька тижнів. Я налядач. Я мав стежити за тим, щоб ти не побачила це, поки не прийде час.

Він зробив крок до мене. Його очі запалали червоним, ніби запалюючи мої.

- Це ти спостерігав за мною з вікна? – заплакала я. – Це ти був у моїй кімнаті?

Він знову ствердно кивнув.

- Я жив у твоєму домі, - сказав він, роблячи ще один крок вперед, притискаючи мене до холодного мармурового каменю. – Я налядач.

Я змусила себе відвести обличчя, щоб не дивитися у його палаючі очі. Я дуже хотіла закричати до Джоша, попросити про допомогу. Проте він був так далеко. І я застигла на місці. Застигла від страху.

- Нам потрібна свіжа кров, - мовив Рей.

- Що? – плакала я. – Що ти таке несеш?

- Місто – воно не може жити без свіжої крові. Ніхто з нас не може. Ти скоро все зрозумієш, Амандо. Зрозумієш, чому ми мали запросити вас до того будинку, до ... Будинку Мерців.

У стрімкому, тремтячому промені світла, я побачила як Джош прямує у наш бік.

Біжи, Джош! Тікай звідси. Швидко. Приведи когось. Приведи *будь-кого!*

Ці слова лунали в моїй голові. Але чому я не могла прокричати це вголос?

Очі Рея запалали ще яскравіше. Він уже стояв прямо переді мною. Його обличчя було жорстким і холодним.

- Рей? – навіть крізь джинси, я відчувала наскільки ж холодним був могильний камінь.

- Я облажався, - прошепотів він. – Я був налядачем. Але облажався.

- Рей, що ти збираєшся робити зі мною?

Його червоні очі блиснули.

- Мені дуже шкода.

Він почав підійматися над землею, ніби кружляючи наді мною.

Я відчула як починаю задихатися. Не могла вдихнути. Я не могла навіть рухатись. Я відкрила рот що б покликати Джоша, але не вдалося вимовити й звуку.

Джош! Де ж він?

Я подивилася на ряди надгробків, але ніде не побачила його.

Рей піднявся у повітрі ще трошки вище. Він нависав наді мною, якимсь чином душив мене, засліплював мене.

Я помираю, подумалось мені. Помираю.

Тепер я теж мертва.

І ось нарешті крізь темряву, пробилось світло.

Промінь світла відбився на обличчі Рея. Яскраве світло було галогеновим.

- Що тут коїться? – спитав Джош високим, стривоженим голосом. – Амандо, що відбувається?

Рей закричав і впав на землю.

- Вимкни його! Вимкни його! – заверещав він. Його голос був якимось свистячим, ніби вітер проривався крізь розбите віконне скло.

Але Джош і далі направляв ліхтарик на Рея.

- Що тут нафіг коїться? Що ти таке витворяєш?

Я знову могла дихати. Дивлячись на світло, я намагалася вгамувати своє серце, що б воно не билось так швидко.

Рей підняв свої руки, що б затулитися ними від світла. Проте я змогла побачити що з ним відбувалося. Світло завдавало йому шкоди.

Складалося враження що його шкіра тане. Шкіра на обличчі обвисла, а потім впала, відвалившись від черепа.

Я дивилась на коло білого світла, не в змозі відвести погляд, від того як шкіра Рея, згорталась, обвисала й танула. Коли вона відвалилася повністю, його очі випали просто на землю.

Джош, завмерши від жаху, якимось чином, зміг утримувати світло рівно, і ми обидва дивилися на усміхнений череп. Той у відповідь дивився на нас, своїми чорними кратерами.

- Ааа! – вирвалось у мене, коли Рей зробив крок у мій бік.

Але потім до мене дійшло, що Рей не йшов. Він завалувався.

Я відстрибнула в сторону, коли він повалився на землю. Ледве втрималась, коли його череп вдарився об мармурову плиту, і з нудотним звуком тріснув.

- Сюди, - закричав Джош. – Амандо, швидко!

Він схопив мою руку і спробував тягнути мене геть звідси.

Але я не могла відірвати погляд від Рея, який перетворився на мішок з кістками. І трохи одягу.

- Амандо, ну ж бо!

Перш ніж я змогла це усвідомити, я вже бігла поруч із Джошем, так швидко як могла, вздовж рядів могил в сторону вулиці. Світло від ліхтарика ковзало по надгробках, поки ми бігли, ковзаючи на м'якій, вкритій рососою травою, задихаючись у завмерлому гарячому повітрі.

- Ми маємо розповісти про це мамі з татом! Нам необхідно забиратися звідси! – плакала я.

- Вони... Вони нам не повірять! – відповів Джош, як тільки ми вибігли на вулицю. Ми не збавляли темп. Тепер наші ноги стукотіли по асфальту. – Я не впевнений чи сам собі вірю!

- Вони повинні повірити нам! – крикнула я йому. – Якщо ні, ми витягнемо їх силоміць з того будинку.

Білий промінь світла вказував нам шлях, поки ми бігли у суцільній темряві, мовчазними вулицями. Не було не ліхтарів, ні світла у вікнах будинків, ні фар машин, повз які ми пробігали. Ми опинилися у суцільній темряві.

І зараз настав найкращий час що б вибиратися із неї.

Ми бігли всю дорогу до дому. Я постійно озиралася назад, перевіряючи чи ніхто нас не переслідує. Проте нікого не побачила. Район був пустим і нерухомим.

У мене дуже кололо в боку, коли ми майже опинились вдома. Проте я змушувала себе продовжувати бігти далі по гравійній доріжці покритій мертвим листям, аж до самого ганку.

Я штовхнула двері, і ми з Джошем почали одночасно кричати.

- Мамо! Тато! Де ви?

Тиша у відповідь.

Ми забігли до вітальні. Світло всюди було вимкнuto.

- Мамо! Тато! Де ви?

Будь ласка, будь ласка, будьте вдома, молила я сама до себе, моє серце калатало, а в боці продовжувало колоти.

Будь ласка, будьте тут.

Ми обшукали весь будинок. Їх не було вдома.

- Звана вечеря, - з розчаруванням пригадав Джош. – Невже вони досі на вечірці?

Ми стояли у вітальні, важко дихаючи. Біль у боці трохи відступив. Я повмикала усе світло, але в кімнаті все ще було темно.

Я глянула на годинник на каміні. Була друга година ранку.

- Вони вже б мали бути вдома, - мовила я. Мій голос прозвучав слабо і невпевнено.

- А до кого саме вони пішли? Вони не лишали номер, чи адресу? – сказав Джош біжучи до кухні.

Я пішла за ним, одразу ввімкнувши світло. Ми підійшли до блокнота, що лежав на столику.

Вони інколи лишали нам записки.

Пусто. Блокнот був абсолютно пустим.

- Ми маємо знайти їх! – зарюмсав Джош. Його голос надригався. Його очі були переповнені страхом. – Ми маємо забиратися якомога далі звідси!

А що як з ними щось сталося?

Я збиралася сказати це вголос. Але вчасно припнула язика. Не хочу лякати Джоша ще більше ніж зараз.

Та і скоріш за все, він думав про те саме.

- Може нам варто подзвонити в поліцію? – спитав він, коли ми повернулись до вітальні, і визирнули в темряву з вікна.

- Я не знаю, - сказала я, залишаючи сліди свого подиху на вікні. – Гадки не маю що нам робити. Я хотіла що б вони були вдома. Думала що вони будуть тут і ми зможемо забратися звідси разом.

- Куди це ти так поспішаєш? – пролунав дівочий голос позаду мене.

Джош і я скринувши обернулись.

Карен Сомерсет стояла в центрі кімнати, схрестивши руки на грудях.

- Але ти МЕРТВА! – випалила я.

Вона всміхнулась. Всміхнулась з сумом.

Раптово ще двоє дітей зайшли з коридору. Один з них вимкнув світло.

- Забагато тут світла. Якось не економно, - мовив він.

Вони підійшли до Карен.

Інший хлопець, Джері Франклін, - інший мертвий хлопець, - з'явився біля каміна. Також я побачила дівчинку з коротким білим волоссям, ту саму, яку я бачила на сходах. Вона вийшла із за штор.

Вони всміхались, їхні очі палали якимось потойбічним сяйвом коли вони наближались до нас з Джошем.

- Що вам нахрін треба? – заволатала я голосом, якого сама не впізнала. – Що ви хочете зробити?

- Раніше ми жили у вашому домі, - мовила Карен м'яко.

- Що? – простогнала я.

- Раніше ми жили у вашому домі, - мовив Джордж.

- А тепер, прикиньте? – додав Джері. – Тепер ми всі мертві у вашому домі!
Всі почали сміятись, тріскучим, сухим сміхом, наближаючись до нас з Джошем.

- Вони збираються вбити нас! – заверещав Джош.

Мені довелось мовчки спостерігала як вони наближаються. Нас затискали до вікна. Я озирнулася по кімнаті, в пошуках шляху порятунку.

Проте тікати було нікуди.

- Карен, ти ж виглядала такою привітною і доброю, - раптом випалила я. Слова просто вирвалися з мене. Навіть не встигла подумати, перед тим як щось сказати.

Її очі засвітилися трохи яскравіше.

- Я колись була доброю, - сказала вона похмурим монотонним голосом, - поки не переїхала у цей будинок.

- Ми всі були привітними, - сказав Джордж Карпентер таким саме голосом. – А тепер ми мертві.

- Облиште нас, відпустіть! – плакав Джош, виставивши руки вперед ніби намагаючись захиститись ними. – Будь ласка, просто відпустіть нас.

Знову пролунав сміх. Сухий сміх. Мертвий сміх.

- Не бійся, Амандо, - промовила Карен, - скоро все закінчиться і ти будеш з нами. Саме для цього ми запросили тебе в будинок.

- Га? Я не розумію про що ти, - я вже плакала, і мій голос тремтів.

- Це Будинок Мерців. Це місце де всі мають жити коли вперше приїжджають у Дарк Фолз.

Поки вони ще живі.

Певно це здалося усім дуже смішним. Вони усі захихотіли.

- Але ж наш двоюрідний дядько... - почав був Джош.

Карен похитала головою, а я її очі засяяли веселістю.

- Ні, Джош, вибач. Не має ніякого дядька. І ніколи не були. Це був просто обман, щоб затягти вас сюди. Раз на рік, нам необхідно заманювати сюди когось нового. У цьому році, це ви. Ми жили у цьому домі, поки не померли. Зараз ваша черга.

- Нам потрібна свіжа кров, - Джері Франклін сказав, світлячи своїми потойбічними очима. – Зрозумійте, раз на рік, нам необхідна свіжа кров.

Безшумно просуваючись вперед, вони оточили нас з Джошем.

Я зробила глибокий вдих. Останній у житті скоріш за все. І закрила очі.

Але раптом почула, як хтось стукає у двері.

Наполегливий стукіт повторився декілька разів.

Я відкрила очі. Потойбічні діти зникли.

У повітрі висів кислий запах.

Ми з Джошем ошелешено дивилися один на одного, коли стукіт повторився знов.

- Це мама й тато! – закричав Джош.

Ми обоє кинулися до дверей. У темряві Джош наткнувся на журнальний столик, тож я дісталася дверей першою.

- Мамо! Тато! – кричала я відчиняючи двері. – Де ви були?

Я вже розкрила руки що б їх обійняти, але потім спинилась так і не зробивши цього. Мій рот розкрився, і я тихо скрикнула.

- Містер Доуз? - заявив Джош, підбігши до мене, - Ми думали що це...

- Містере Доуз, я така рада вас бачити! – радісно заявила я, відкриваючи двері навстіж.

- Діти, з вами все в порядку? – спитав він, оглядаючи нас. На його обличчі відображалось переживання і стурбованість. – Слава Богу! – скрикнув він. - Значить я якраз вчасно!

- Містер Доуз, - почала я, відчуваючи таке полегшення, що в мене аж навернулися сльози, -

ми...

Він схопив мене за руку.

- Немає часу на балачки, - оглядаючись назад на вулицю мовив містер Доуз. Я побачила його машину на під'їзній доріжці. Двигун працював. Світилися тільки паркувальні фари.

- Я мушу забрати звідси, поки у нас ще є час.

Ми з Джошем спочатку збиралися піти за ним, але щось нас спинило.

Що якщо містер Доуз був з ними заодно? Був одним із них.

- Покваптесь, - закликав він нас, тримаючи двері відкритими, нервово дивлячись у темноту. – Я думаю, ми у страшенній небезпеці.

- Але ж, - почала я, дивлячись на нього переляканими очима, намагаючись зрозуміти, чи можна йому довіряти.

- Я був на вечірці з вашими батьками, - сказав він. – А тоді усі раптово почали брати нас в коло. Абсолютно всі. Зробили коло навколо мене і ваших батьків. І потім... потім вони почали стискати коло.

Точно так же як діти почали оточувати нас.

- Але ми прорвалися через них, і втекли, - продовжив містер Доуз, оглядаючись на тротуар позаду нього. – Якимось нам трьом вдалося вирватись. Швидше! Нам треба забиратися звідси просто зараз!

- Джош, ходімо, - погодилась я. Потім повернулася до містера Доуза. – А де мама з татом?

- Ходімо. Я вам покажу. Вони в безпеці зараз. Проте я не знаю, на довго чи ні.

Ми пішли за ним до доріжки де була запаркована його машина.

Хмари розійшлися. Сірий місяць сяяв на блідому ранковому небі.

- З усім цим містом коїться щось дивне, - промовив містер Доуз, тримаючи двері пасажирського сидіння відкритими для мене, поки Джош забирався назад.

Я з вдячністю опустила на сидіння, і він грюкнув дверима.

- Знаю, - відповіла я, коли він опустився за водійське кермо. – Ми з Джошем... Ми вдвох...

- Ми маємо забратися якомога далі звідси, поки вони до нас не дісталися, - сказав містер Доуз, швидко стартуючи з місця, так, що шини аж запищали по асфальту.

- Так, - погодилась я, - дякувати Богу що ви з'явилися. Мій дім... він був наповнений дітьми. Мертвими дітьми...

- Отже, ви їх бачили, - тихо мовив містер Доуз, його очі були широко розплющеними від страху. Він ще сильніше натиснув на педаль газу. Коли я дивилась у трохи фіолетову темінь, низьке помаранчеве сонце лиш почало підійматися над зеленими верхівками дерев.

- Так де наші батьки? – стурбовано спитала я.

- Поруч із кладовищем є щось типу театру просто неба, - відповів містер Доуз, уважно дивлячись крізь лобове скло, напруживши все обличчя, і примруживши очі. – Він збудований просто на землі, його прикривають великі дерева. Я залишив їх там. І сказав їм нікуди не йти. Сподіваюсь там вони мають бути у безпеці. Думаю нікому не спаде на думку шукати їх там.

- Ми бачили його, - промовив Джош. На задньому сидінні раптом спалахнуло яскраве світло.

- А це що таке? – спитав містер Доуз, глянувши у дзеркало заднього виду.

- Мій ліхтарик, - відповів Джош, вимикаючи його. – Я взяв його про всяк випадок. Але сонце вже скоро підніметься. Тож думаю він не знадобиться.

Містер Доуз вдарив по гальмах, і зупинив машину збоку дороги. Ми були на краю кладовища. Я швидко вибралась з машини, сподіваючись якнайшвидше побачити моїх батьків.

Небо все ще було темним, але вже починало трохи жевріти. Сонце, темно-помаранчевою

кулею підіймалося над деревами. Через дорогу, за рядами похмурих надгробків, я побачила темні обриси похиленого дерева, за яким був загадковий амфітеатр.

- Поспішіть, - підганяв нас містер Доуз, швидко закриваючи машину. – Впевнений що вашим батькам вже не терпиться побачити вас.

Ми перейшли вулицю, поєднуючи звичайну ходьбу з бігом. Ліхтарик Джоша гойдався у його руці.

Раптово, на самому краю кладовища, де починалась трава, Джош спинився.

- Петі! – скрикнув він.

Я прослідкувала за його поглядом, і побачила нашого білого тер'єра, який повільно йшов між рядами надгробків.

- Петі! – знову закричав Джош, і побіг в сторону пса.

Моє серце завмерло. У мене не було часу й нагоди сказати Джошу, про те що Рей розповів про Петі.

- Ні, Джош! Стій! – крикнула я до нього.

Містер Доуз виглядав дуже стривоженим.

- У нас немає на це часу. Нам треба поквипитися, - сказав він мені. І теж почав гукати Джоша, щоб той повернувся.

- Я заберу його, - і зірвалася з місця, так швидко як тільки змогла, біжучи по траві поміж рядами могил, гукаючи мого брата. – Джош! Зачекай, Джош! Не роби цього! Не йди за ним! Джош, він мертвий! Вони вбили Петі!

Джош вже наздоганяв собаку, яка собі гуляла, обнюхуючи землю, і не звертала жодної уваги на нього. Але раптом він спіткнувся об низький могильний камінь.

Падаючи, він скрикнув. Ліхтарик вилетів з його рук і вдарився об могильну плиту.

Я швидко підбігла до нього.

- Джош, ти в порядку?

Він лежав на животі, і дивився прямо перед собою.

- Джош, скажи мені щось! Ти цілий?

Я потягнула його за плечі, намагаючись підняти його, але він продовжував дивитися прямо перед собою. Його рот був відкритий, а очі широко розплющені.

- Джош?

- Дивись, - нарешті вимовив він.

Я зітхнула з полегшенням, розуміючи що він не вдарився головою чи щось типу того.

- Дивись, - повторив він, вказуючи на могилу, через яку спіткнувся.

Я обернулась, і глянула на могилу. Я прочитала напис, беззвучно промовляючи слова.

КОМПТОН ДОУЗ.

ПОКОЙСЯ З МИРОМ.

1950-1980.

У мене запаморочилось в мізках. Голова пішла обертом. Я ледве втрималась, схопившись за Джоша.

КОМПТОН ДОУЗ.

Це не міг бути його батько чи дідусь. Він же сам казав нам, що єдиний Комптон у сім'ї.

Виходить що містер Доуз теж був мерцем.

Мертвий. Мертвий. Мертвий.

Мертвий як і всі інші.

Він один з них. Один з живих мерців.

Джош і я дивилися один на одного у фіолетовій напівтемряві. Ми оточені. Оточені та загнані в кут мерцями.

«Що тепер буде?» спитала я саму себе.

Що тепер буде?

- Вставай, Джош, - мовила я. Мій голос перейшов на шепіт. – Ми маємо забиратися звідси. Проте ми спізналися.

Рука схопила мене за плече.

Я обернулася й побачила містера Доуза. Він примружив очі, коли читав напис на *власній* могилі.

- Містер Доуз... ви теж! І ви теж... - закричала я, якимось розчаровано, розгублено. Дуже злякано.

- Я теж, - відповів він з якимось сумом у голосі. – Всі ми.

Його очі теж запалали.

- Колись це місто було абсолютно звичайним. Нормальним. І ми були звичайними людьми. Більшість з місцевих працювало на пластиковому заводі, що на околиці міста. Але все змінив один випадок. Щось вирвалось із заводу. Якийсь жовтий газ. Він окутав усе місто. Так швидко, що ми навіть не побачили... не встигли усвідомити. І коли було вже запізно щось вдіяти, Дарк Фолз перестав бути звичайним нормальним містом. Ми всі тут померли, Амандо. Померли, і були поховані. Але не знайшли покою. Ми не змогли упокоїтись. Дарк Фолз перетворився на місто живих мерців.

- Що... Що ви збираєтесь зробити з нами? – наважилась я спитати. Мої коліна тремтіли настільки сильно, що я навіть не могла рівно стояти. Покійник тримав мене за плече. Мрець важко дивився в мої очі.

Стоячи настільки близько, я відчувала його потворне кисле дихання. Спробувала відвернути голову, але запах все одно залітав в мої ніздрі.

- Де наші батьки? – спитав Джош, підвівшись на ноги, ставши навпроти нас, і з викликом дивився на містера Доуза.

- Цілі й неущкожені, - відповів містер Доуз з ледь помітною посмішкою. – Йдіть за мною. Час вам уже приєднатися до них.

Я спробувала вирватися, але його рука намертво вхопилась за моє плече.

- Відпусти! – крикнула я.

Його посмішка розширилась.

- Амандо, помирати не боляче, - сказав він тихо, навіть заспокійливо. – Ходімо зі мною.

- Хрін тобі! – закричав Джош, і з неочікуваною спритністю, підхопив з землі свій ліхтарик.

- Так! – закричала я. – Засвіти його, Джош!

Світло могло нас врятувати. Світло могло знешкодити містера Доуза, так само як і Рея.

Світло могло знищити його.

- Швидко, направляй на нього! – благала я.

Джош вирівнявся з ліхтариком, направив його прямо в обличчя містеру Доузу, і натиснув кнопку.

Нічого не відбулося.

Світла не було.

- Він... Він зламаний, - промовив Джош. – Певно, коли він вдарився об могилу...

Моє серце впало. Я оглянусь на містера Доуза. На його обличчі сяяла переможна посмішка.

- Гарна спроба, - мовив він до Джоша. Посмішка швидко зійшла з його обличчя. Зблизька він зовсім не виглядав таким молодим і привабливим. Я помітила що його шкіра була сухою, облущеною і звисала під очима.

- Ходімо, дітлахи, - сказав він, штовхнувши мене. Він глянув на небо яке світліло. Сонце вже сходило над верхівками дерев.

Джош вагався.

- Я сказав ходімо,- нетерпляче гаркнув містер Доуз. Він трохи послабив хватку на моєму плечі, і зробив загрозливий крок у сторону Джоша.

Мій брат подивився вниз на безпорадний ліхтарик. Потім, відтягнувши руку назад і прицілившись, влучно пошпурив ним у голову містера Доуза.

Ліхтарик досяг своєї цілі із гидотним звуком. Він влучив мерцю, чітко у центр чола, зробивши в його шкірі великий отвір.

Він тихо скрикнув. Його очі розширились від подиву. Ошелешений, він підняв руку до дірки, крізь яку виднілося кілька сантиметрів сірого черепа.

- Біжи, Джош! – крикнула я йому.

Проте потреби в цій пораді не було. Він уже нісся зигзагами уздовж могил, низько прихиливши голову. Я побігла за ним, з усіх сил, що в мене ще лишались.

Озирнувшись назад, я побачила як містер Доуз плентався в наш бік, все ще тримаючись за розбите чоло. Він зробив декілька кроків, потім раптово спинився, і втупився поглядом у небо.

Для нього було занадто яскраво. Він мав лишатися у затінку.

Джош сховався за високий мармуровий пам'ятник. Він був старий і трохи нахилений, тріснутий посередині. Я присіла поруч з ним, важко дихаючи.

Спираючись на холодний мармур, ми визирали з за нього. Нам було видно, що спохмурнілий містер Доуз повертався до амфітеатру, стараючись триматись у тіні дерев.

- Він... Він не переслідує нас, - прошепотів Джош, його груди здіймались кожен раз коли він намагався вдихнути та приборкати страх. – Він повертається.

- Сонце занадто яскраве для нього, - мовила я, визираючи з боку плити. – Він певно пішов за мамою з татом.

- Дурнувятий ліхтарик, - проскиглив Джош.

- Не бери в голову, - відказала я йому, спостерігаючи за містером Доузом, поки той не зник, за великим розлогим деревом. – Що тепер будемо робити? Я гадки не маю..

- Чшшш, дивись, - Джош потягнув мене за плече і вказав напрям. – А це хто в біса такі?

Я прослідкувала за його поглядом, і побачила кілька темних фігур що поспішали крізь ряди надгробків. Складалося враження що вони з'явилися нізвідки.

Вони повстали з могил?

Швидко ступаючи, вони плили по землі, прямуючи до тіні. Всі вони рухались мовчки у повній тиші, дивлячись перед собою. Ніхто не спинявся що б привітатися одне з одним чи щось типу того. Всі цілеспрямовано йшли до прихованого амфітеатру. Їх ніби туди щось тягнуло. Вони були схожі на маріонеток, яких хтось тягне за ниточки.

- Капець! Ти тільки поглянь на них!, - прошепотів Джош, висовуючи свою голову з за надгробка.

Темні форми тіней, ніби змушували все рухатись. Виглядало так, ніби, дерева, надгробки, все кладовище ожило, і рухалося до прихованого амфітеатру.

- Там Карен, - прошепотіла я, вказуючи пальцем. – І Джордж. І всі інші.

Діти що були у нашому будинку, рухались так же швидко, розбившись по двоє чи троє,

слідуючи за іншими у повній тиші й зосередженості.

Тут були всі, за виключенням Рея.

Тому що ми знищили Рея.

- Як думаєш, мама з татом внизу, у тому дивному театрі? – перервав мої тривожні думки Джош. Його очі були прикуті до тіней що плили.

- Ходімо, - сказала я йому, тягнучи за руку геть від нашого тимчасового укриття. – Ми це з'ясуємо.

Ми дивилися як остання темна фігура зникла за величезним похиленим деревом. Тіні перестали рухатись. Кладовище знову затихло і перестало рухатися. Самотня ворона повільно плула у чистому безхмарному небі.

Ми повільно почали пробиратися до амфітеатру, визираючи із за могил і намагаючись триматися ближче до землі.

Мені було важко рухатись. Здавалося що я важу мінімум тонну. Певно саме стільки важив мій страх.

Я сподівалася побачити там маму з татом.

Але водночас дуже боялася побачити їх там.

Я не хотіла побачити їх в заручниках у містера Доуза та інших.

Я не хотіла побачити їх... вбитими.

Ця думка змусила мене спинитися. Я простягла руку, і спинила Джоша.

Ми стояли за похиленим деревом, ховаючись за купою піднятих над землею коренів. За деревом, внизу я чула шепотіння голосів.

- Батьки там? – прошепотів Джош. Він ледве не вдарився головою об стовбур зігнутого дерева, але я обережно відтягнула його.

- Обережніше, - прошепотіла я йому. – Не дай їм побачити нас. Вони фактично прямо під нами.

- Але мені треба знати, чи мама з татом дійсно там! – прошепотів він з переляканими, сповненими благанням очима.

- Мені теж, - погодилась я.

Ми обоє схилились над масивним стовбуром. Кора під моїми руками була гладкою, коли я вдивлялась в темні тіні дерева.

Ми побачили їх.

Мама і тато. Вони були зв'язані спиною до спини, стоячи на підлозі в центрі амфітеатру на очах у всіх.

Вони виглядали такими наляканими. Їхні руки були міцно зв'язані по боках. Обличчя тата було яскраво червоним. Мамине волосся було скуйовджене і безумно звисало з її чола.

Голова була схилена.

Примружившись у темряву, яке відкидало дерево, я побачила містера Доуза, що стояв біля них разом з іншими, старшими чоловіками. Побачила ряд довгих лав вбудованих у землю, які були заповнені людьми. Жодного пустого місця.

Певно усі місцеві «жителі» були тут.

Усі, за виключенням нас з Джошем.

- Вони збираються вбити маму з татом, - прошепотів Джош, схопивши мене за руку, стискаючи її зі страху. – Вони хочуть зробити з наших батьків, таких точно як вони.

- А потім вони прийдуть по нас, - сказала я, розмірковуючи вголос, і дивлячись крізь тіні на наших бідних батьків. Стоячи перед мовчазним натовпом, вони обидва голови. Разом чекали своєї долі.

- Що ми будемо робити? – прошепотів Джош.

- Га? – я так уважно дивилася на батьків, що певно вимкнулась на якийсь час.

- Що ми будемо робити? – нетерпляче перепитав Джош. Він все ще тримав мене за руку. – Ми не можемо просто стовбичити тут.

І раптом я усвідомила що нам треба робити.

Це просто з'явилося у мене в голові. У мене навіть не було часу подумати про це.

- Можливо, ми можемо врятувати їх, - прошепотіла я відповзаючи від дерева. – Можливо нам вдасться дещо зробити.

Джош відпустив мою руку. Він вичікуючи дивився на мене.

- Ми маємо зламати це дерево, - сказала я з такою впевненістю, що аж сама здивувалась. – Ми маємо прибрати гілки, що б сонячне світло повністю заповнило амфітеатр.

- Точно, - збуджено скрикнув Джош. – Тільки поглянь на це дерево. Воно і так вже практично завалене. Ми зможемо це зробити!

Я була впевнена що саме це ми й маємо це зробити. Не знаю, звідки у мене була ця впевненість. Проте, ЗНАЛА що нам вдасться.

І ще знала, що ми маємо зробити це швидко.

Знов визируючи через верхню частину стовбура, намагаючись побачити щось крізь тіні, я побачила, що всі в театрі підвелись. Вони почали рухатися вниз до мами з татом.

- Давай, Джош! – прошепотіла я. – Ми маємо стрибнути з розгону на це дерево. І тоді нам вдасться. Ну ж бо!

Не кажучи більше ні слова, ми разом зробили декілька кроків назад.

Треба було лише добре штовхнути стовбур, і воно само б перекинулось. Зрештою, коріння і так уже майже все вибилось з під землі. Один сильний поштовх. Це все що було потрібно. І тоді, сонячне світло полилось би у театр. Яскраве, золоте сонячне світло.

Покійники мали б просто розсипатись.

І мама з татом були б врятовані.

Ми вчотирьох будемо врятовані.

- Зберись, Джош, – прошепотіла я. – Готовий?

Він кивнув. Хоч його обличчя було дуже серйозним, але очі лишались переляканими.

- То що ж. ВПЕРЕД! – крикнула я.

Ми разом стартували, відштовхуючись кросівками від землі. Ми бігли якомога швидше, витягнувши руки, будши в повній готовності.

За секунду, ми вже вдарились об стовбур дерева, і штовхали його з усієї сили. Штовхали спочатку руками, потім навалилися всім тілом, плечима.

Штовхали... Штовхали... Штовхали...

Але дерево було непохитним.

- Штовхай, - кричала я, - Ще штовхай.

Джош із розпачем зітхнув.

- Не можу, Амандо. Я не можу зрушити його.

- Джош! – я гаркнула на нього.

Він почав пробувати знов.

Внизу почулись голоси. Злобні голоси.

- Швидше, - заволала я. – Штовхай!

Ми разом навалилися на стовбур плечима. Пихтіли від напруги, наші м'язи напружились, обличчя стали червоними.

- Штовхай! Продовжуй, не спиняйся!

Вени на скронях здавалося ось-ось лопнуть.

Дерево хоч трохи похилилось?

Зовсім ні.

Здалось ніби щось відбулось, але потім воно повернулось назад

Голоси знизу долинали все гучніше.

- Ми не зможемо! – закричала я, розчарована, спантеличена, налякана. – Ми не зрушимо його з місця.

Здавшись, я впала на стовбур дерева і закрила обличчя руками. Але відсахнулась, коли почула тихий тріскіт. Потім тріскіт ставав усе голосніше, поки не став уже гуркотом. Звук був такий, ніби земля розривалась на частини.

Старе дерево впало дуже швидко. Висота була не велика, але воно так вдарилось, що здавалось що земля аж затряслась.

Я схопила Джоша, і ми з подивом стояли й дивились як яскраве світло заливає амфітеатр.

Крики пролунали у ту ж мить. Нажахані крики. Злі крики. Несамовиті крики.

Вони накочувались хвилями. Хвилями болю, хвилями агонії.

«Люди» в амфітеатрі, живі мерці, були охоплені золотим світлом. Вони намагалися перебиратися один через одного, верещали, тягнулись, дряпались, штовхались, намагаючись пробитися до затінку.

Але було занадто пізно.

Їх шкіра вже почала відпадати від кісток. Я дивилась з відкритим ротом, як вони розсипалися на порошок і розчинялись на землі. Разом з ними зникав їх одяг.

Крики болю продовжували лунати поки тіла розвалювались, їх шкіра танула, а сухі кістки руйнувались.

Я побачила як Карен Сомерсет катається по підлозі театру. Її волосся валялося поруч на землі, оголивши її темний череп. Вона глянула на мене, сумним поглядом, сповненим жалю.

Потім її очі викотились з орбіт, і вона відкрила свій беззубий рот, й вигукнула «Дякую, Амандо! Дякую тобі!». Після цього вона розсипалась.

Нам довелося затулити вуха, щоб не чути моторошні крики. Ми відвернулися, не в змозі дивитися, як ціле місто зникає в агонії й розсипається на попіл, під променями сонця.

Чистого і теплого сонця.

Коли ми нарешті вирішили озирнутися, все уже скінчилося. Вони всі зникли.

Мама з татом стояли на тому ж самому місці, прив'язані спинами. На їх обличчях жах поєднувався з недовірою.

- Мамо! Тато! – заплакала я.

Я ніколи не забуду їх посмішки коли ми бігли до них, щоб розв'язати їх.

Нашим батькам не знадобилось багато часу що б спакувати всі речі й домовитися з вантажниками про переїзд назад до нашого старого району і будинку.

- Зрештою, це добре, що ми не встигли продати наш старий будинок, - сказав тато, коли ми нетерпляче заскочили в машину, прагнучи якомога швидше забратися геть.

Тато здав назад, і вже вивертав кермо, набираючи швидкість.

- Стій! – скрикнула я раптом. Не знаю чому, але в мене з'явилося дике бажання глянути в останнє на цей проклятий будинок.

Батьки збентежено глянули на мене, коли я штовхнула двері та побігла назад по доріжці.

Спинившись посеред двору, я дивилася на будинок. Мовчазний, порожній, все ще вкритий шарами сіро-синіх тіней.

Я спіймала себе на думці, що дивлюсь на старий будинок, як загіпнотизована. Не знаю скільки часу я там простояла.

Хрускіт шин, на гравійній доріжці вирвав мене із цього зачарованого стану. Злякавшись, я обернулася й побачила як червоний універсал запаркувався на під'їзній доріжці.

Двоє хлопців, приблизно того ж віку що і ми з Джошем вискочили позаду. За ними йшли їх батьки.

Дивлячись на будинок, вони не помічали мене.

- Ось ми й прибули діти, - сказала їх мати, усміхаючись до них. – Наш новий будинок.

- Він не схожий на новий. Він виглядає дуже старим, - мовив один з хлопців.

А потім, очі його брата витріщились у мій бік, коли він помітив мене.

- Хто ти? – спитав він.

Інші члени його родини обернулися що б теж подивитися у мій бік.

- Ой. Я... еммм, - його питання застало мене зненацька. Я почула як мій тато нетерпляче сигналив з машини. – Я, еммм, колись жила у вашому будинку, - все що змогла я видавити з себе.

А потім розвернулася і на повній швидкості побігла вниз по вулиці.

А хіба то не містер Доуз стояв на ганку з блокнотом в руках? – здивувалась я, помітивши темну постать, коли підбігала до машини.

Ні. Це не міг бути він. Він ну ніяк не міг стояти й чекати їх там, вирішила я.

Цього просто не могло бути.

Я не озиралась назад. Грюкнувши дверима машини, ми одразу помчали геть.